

*Příslib
nadeje*

AL
press

edice
KLOKAN

TAMARA MCKINLEY

edice
KIOKAN

TAMARA MCKINLEY

*Příslib
naděje*

AL edice
press **KLOKAN**

Copyright © 2014 by Tamara McKinley
Translation © Blažena Kukulišová, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SAVANNAH WINDS
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Blanka Sýkorová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2016
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-187-5 (pdf)

Prolog

savana v Gulf Country, 1951

Annie Somervilleová zvedla dcerku Lily a přitiskla si ji pevně k boku. Annie už jen tak něco nevyděsilo – život v australské Gulf Country vyžadoval odvahu a houževnatost –, ale dnes ráno bylo všechno jinak. Od chvíle, kdy se probudila, se nedokázala zbavit úporného strachu.

Do ticha za úsvitu se dunivě ozvalo burácení spitfiru, ženoucího se po hliněné ranveji, odkud se letadlo vzneslo na nebe. Annie a její dvouletá holčička si zastínily oči před mračnem prachu a dívaly se za spitfirem, dokud se neztratil ve velkém tmavém srdci obrovského pásu mraků, který se za svítání objevil. Legendární Morning Glory, válcovitá oblaka, se prostírala od severního až k jižnímu obzoru, vrhala stín na rozlehlou savanu, valila se jako věčná, nelámající se vlna, jejíž hřeben se třpytil a pableskoval křišťálovými kapkami ledu, co se na ní zachytily při pouti Carpentarským zálivem.

Všechna ta krása ale Annie děsila a ona sevřela dítě ještě pevněji, když ve zvířeném monstře pátrala očima po letadle a tiše se modlila, čím dál vystrašenější a s bušícím srdcem.

Tamhle je, malá tečka, co jede po vlně, klesá a zase stoupá, otáčí se jako letadélko na hraní, žene se bezstarostně podél hřebene, nevnímá nebezpečí.

Annie si uměla snadno představit, jak se v kokpitu její muž směje radostí, že dosáhl toho, o čem tak dlouho snil. Jak by mohl rozumět jejím obavám a bezmoci? Spitfire s bitevními

šrámy a statečný muž, který v něm se ztřeštěnou odvahou letí, byli oproti mocným oblakům jako smítko ve větru.

Spitfire se naklonil a vrhl se střemhlav zpátky do mraku. Annie se zatajeným dechem čekala, až se znovu vynoří – ale oblak se rozplýval a mizel; na tiché, prázdné obloze z něj zůstaly jen třpytivé chomáčky na vzdáleném horizontu.

1

Brisbane, 2000

Fleur si dala s večerí mimořádnou práci – věděla, že se Greg vrátí z nemocnice unavený a vyhládlý po dalším dlouhém, rušném dni na operačním sále. Sama ale z jídla, připraveného s takovou láskou, nesnědla skoro nic: byla příliš nervózní, neměla vůbec apetit. Odstrčila talíř, upíjela vychlazené chardonnay a s potěšením se dívala, jak jí on.

Devětatřicetiletý Greg Mackenzie se sportovní postavou vypadal spíš jako rocková hvězda než uznávaný dětský chirurg. Měl široká ramena a pevné břicho a jeho pohledný obličej rámovala kštice světlých vlasů, které se mu vlnily přes uši. Ale nejvíc ze všeho ji před třemi lety upoutaly Gregovy oči, zelené jako letní moře a lemované dlouhými, hustými řasami. Čísel z nich podmanivá, nebezpečná smyslnost, již se nedalo odolat.

Když ji požádal, ať se k němu nastěhuje, dost ji to překvapilo: chodili spolu bezmála rok a skoro se vzdávala naděje, že by mohli mít společnou budoucnost. Greg se do té doby úporně snažil udržet si nezávislost – poháněla ho ctižádost dokázat něco ve stresujícím, někdy až srdcervoucím světě dětské chirurgie – a na jiné závazky zbývalo v jeho životě málo prostoru. Teď už spolu žili téměř tři roky, a přestože život s Gregem nebyl vždycky snadný kvůli jeho náročné práci a neochotě mluvit o její rostoucí touze založit rodinu, Fleur ho čím dál víc neochvějně milovala.

Greg si všiml, že se na něj dívá, a vzápětí postřehl, že se ani nedotkla jídla. „Ach, Fleur,“ povzdechl si. „Pořád se trápiš ohledně práce?“

Přikývla a nechala spadnout do obličejce dlouhé tmavé vlasy, aby neviděl, že jí do očí nečekaně vhrkly slzy.

Natáhl se přes stůl a vzal ji za ruku. „Určitě všechno dobře dopadne,“ prohlásil kategoricky. „Oz Architects je velká firma s dobrou pověstí. Nepůjde ke dnu, uvidíš.“

Fleur by s ním chtěla sdílet optimismus, ale nálada v kanceláři se poslední dobou změnila, visela tam stísněnost a nic ji nedokázalo rozptýlit. Už celé měsíce se šířily dohady a nabývaly na intenzitě s tím, jak se odkládaly projekty, zaměstnanci odcházeli a do té doby věrní klienti přecházeli ke konkurenci. Chabě se na Grega usmála, a když se znovu pustil do steaku, znovu se trochu napila vína.

„Nejspíš bych našla práci jinde,“ zašeptala a zvedla ubrousek, „ale pro tuhle firmu dělám od promoce, hodně mi toho dala, dařilo se mi tam. Připadalo by mi neloajální odejít jen kvůli tomu, co se proslýchá, a pořád tak docela nevěřím, že zkrachujeme.“

Greg odstrčil prázdný talíř a přikryl jí teplou rukou neklidné prsty. „Nemá smysl se tím stresovat, Fleur,“ řekl tiše. „O firmě rozhodují jiní, nemůžeš s tím nic dělat. I kdyby se položila, jsi skvělá architektka a určitě nezůstaneš dlouho bez práce, to vím skoro jistě.“

Bezděky se usmála tomu, jak neochvějně věří v její schopnosti. „Je mi čtyřiatřicet, jsem trochu stará na to, abych chodila na pracák a brala podporu,“ ušklíbla se.

Greg se zvedl ze židle, obešel stůl a sevřel ji ve vroucím objetí. „Jen se lituješ,“ zamumlal kousek od její tváře.

Mlčky přiznala, že se cítí sklesle, a přitiskla se k němu. Vyrovnaný tlukot jeho srdce ji uklidňoval; nadechla se Gregovy čisté, svěží vůně a čerpala z jeho síly. Byl její spřízněná duše, pevná opora; i kdyby se vody života rozbouřily, on bude vždycky pevná kotva.

„Vím, že se na tebe můžu spolehnout. Už je mi líp,“ zašeptala mu do rtů.

Láskyplně ji políbil, pevně ji objal a pak ji plácl po zadku. „Bezva.“ Podíval se na ni a zešíroka se usmál. „Nějak se to vyvrbí, Fleur, jako vždycky – a kdo ví? Možná z toho vznikne něco ještě většího a lepšího.“

Fleur se dívala, jak Greg sklízí nádobí. „Nejsem si jistá, jestli chci něco většího a lepšího,“ pronesla váhavě. „Svou práci miluju, ale od té doby, co jsem začínala, se mé priority změnily. Už mě tolik neláká představa, že bych se měla drát dopředu a uspět v tvrdé konkurenci.“

Greg položil talíře na odkapávací plochu z nerezové oceli, otočil se a zamračeně na ni pohlédl. „Svou pozici sis vydřela, nebylo snadné se dopracovat tam, kde jsi,“ řekl. „Snad se teď nechceš všeho vzdát?“

Fleur cítila, jak jí zběsile tluče srdce; tohle bylo ošemetné téma plné úskalí, jak se už několikrát přesvědčila. Když nebude opatrná, jen se zase pohádají. „Jen jsem myslela,“ špitla, „že kdyby to zítra neproběhlo dobře, můžu si na pár měsíců vzít volno a popřemýšlet.“

Greg, skloněný nad žulovou kuchyňskou linkou, se na ni podíval a překřížil paže. „O čem?“ zeptal se opatrně.

Fleur se zhluboka nadechla. „Je mi čtyřiatřicet, Gregu,“ řekla tiše. „Víš přesně, o co mi jde.“

Svěsil ramena a sklonil hlavu. „Přestaň, Fleur,“ povzdechl si. „O dětech a rodičovství jsme toho napovídali víc než dost. Nechci se s tebou hádat.“

„Já s tebou taky ne,“ odpověděla, přistoupila k němu a váhavě ho vzala za ruku. „Ale čas letí tak rychle, Gregu, a hrozně se bojím, že by už brzy mohlo být na založení rodiny pozdě.“

„Nemůžeme mít děti, jsme v jednom kole,“ namítl. „Mám na starosti celé oddělení dětské chirurgie a ty budeš buď hledat novou práci, nebo tě pohltní nějaký nový stavební projekt.“

„*Nemusím* si hledat zaměstnání – rozhodně ne hned – a až se budu chtít vrátit k práci, můžu dělat na zkrácený úvazek a najít někde poblíž dobré jesle.“

„Mít děti není jen tak, Fleur. Musíš se jim věnovat naplno, ne je hodit na krk cizím lidem, až ti začnou být na obtíž.“

Odstrčil její ruku a šel k otevřeným skleněným dveřím, které vedly na terasu podstřešního bytu.

Fleur zápolila s nejistotou. „Tak nebudu pracovat vůbec,“ hlesla. „Můžeme si dovolit žít jen z tvého platu, pokud se přestěhujeme do menšího bytu.“

„Mám to tady rád,“ zareptal s pohledem upřeným na osvětlené panorama města Brisbane o dvanáct pater níž. Vyšel ven do příjemně teplého večera začátku léta a zamyšleně si prohlížel výhled ze vzdáleného konce terasy.

Fleur se k němu připojila a krátce stočila pohled na třpytící se město pod nimi. „Já taky,“ řekla, „ale jestli přijdu o práci, tenhle byt si už nebudeme moci dovolit – a beztak by z něj nebyl moc vhodný domov pro rodinu, nemyslíš?“

„Ani jím neměl být.“ Zjihle se k ní otočil. Objal ji kolem ramen, přitáhl ji k sobě a jemně opřel bradu o vršek její hlavy. „Bydlíme tady, protože jsme přímo v srdci města, kde máme dobré společenské vyžití – a taky jsme blízko u nemocnice. Můžu si snadno dovolit udržet nás nad vodou, než si najdeš novou práci, Fleur.“

Vzhlédla a zlehka mu přejela prsty po strništi na bradě. „O tom nepochybuju,“ řekla, „a samozřejmě si cením toho, jak báječně si tady žijeme. Je ale na čase, abychom přemýšleli o budoucnosti, miláčku, a promluvili si o tom, proč vlastně nechceš mít rodinu.“

Greg od ní ustoupil a znovu se zakabonil. „Promiň, Fleur, myslel jsem, že když jsme se sem nastěhovali, dal jsem ti jasně najevo, že nemám v úmyslu mít děti.“

„Vím, žes to kdysi říkal,“ přiznala, „ale myslela jsem, že změníš názor, až si uvědomíš, jak moc se k sobě hodíme a že bychom našemu děťátku mohli dopřát láskyplný domov.“

„Nikdy jsem ti nedal důvod k domněnce, že někdy změním stanovisko,“ prohlásil kategoricky.

Fleur by mohla přísahat, že se pod ní pohnul celý dům; srdce se jí zhouplo, do očí se jí draly slzy a lámal se jí hlas. „Ale doufala jsem, že k tomu dojde. A opravdu jsem věřila, že až se lépe poznáme, zvykneš si na tu představu.“

Nabral zhluboka dech a s povzdechem si nepřítomně prohrábl vlasy. „Miluju tě, Fleur. Jsem s tebou hrozně rád, líbí se mi probouzet se každé ráno vedle tebe, ale nechci dítě. Všechno by zkazilo.“

Odtáhla se od něj. „Ale dítě je dar, důkaz naší lásky a vzájemné oddanosti. Ještě víc nás spojí, dá nám mnohem víc než tohle všechno.“ Ukázala mávnutím ruky na byt a výhled.

Vrazil ruce do kapes kalhot a zachmuřil se. „To se ti snadno říká, když jsi nikdy nepoznala, jak je těžké žít bez veškerých požitků. Dítě potřebuje dva rodiče, kteří se o ně budou starat, vést je a ochraňovat. Vyčerpá tě a rozdělí nás svými nároky – spoutá tě a změní.“

Fleur přes slzy málem neviděla, ale nemínila dopustit, aby se jí vyhrnuly z očí. „Ovšemže ne,“ hlesla. „To, že ty nemáš žádnou rodinu a ta moje není kdovíjak soudržná, přece neznamená, že nemůžeme být dobří a milující rodiče. Dítě nás semkne,“ naléhala a zoufale se snažila přesvědčit ho o své pravdě.

Zjevně se pokusil udržet situaci pod kontrolou, ale pulz na krku mu divoce bušil, mluvil příkrým tónem a z očí mu číselo odhodlání. „Ne, věř mi,“ prohlásil zarputile. „A nesnaž se mě přesvědčovat o opaku. Žádné děti nebudou, Fleur.“

Svět jako by se zakymácel. „Žádné děti?“ zašeptala. „Nikdy?“

Zavrtěl hlavou s náznakem lítosti, která se neodrážela v jeho rezolutním pohledu. „Vím, že jsi teď zklamaná,“ řekl pevně, „ale budeš mi děkovat, až se v příštích letech tvoje kariéra rozjede a začneš získávat ceny za své architektonické návrhy.“

Roztřásla se, šokovaná úporností jeho námitek. „Odpíráš mi to jediné, o co jsem tě kdy žádala,“ hlesla. „Tak mi teď nevykládej nesmysly o tom, jak budu vděčná. To si vyprošuju!“

„Promiň. Asi to vyznělo jinak, než jsem chtěl,“ odsekl hněvivě. „Ale jistě sama vidíš, jak by pro nás bylo nepraktické mít dítě.“ Znovu si vjel prsty do vlasů, zjevně hledal slova, jimiž by ji uklidnil. „Jsem pořád v nemocnici. Tebe brzy čeká spousta práce s novými stavebními projekty, budeš na ně muset dohlížet. Všechno mít nemůžeš, Fleur.“

„Nežádám o všechno,“ řekla přes slzy, které jí už bez zábran stékaly po obličejí.

Vzal ji do náruče a objímal ji, zatímco vzlykala. „Ach, Fleur, to mě moc mrzí. Příčí se mi takhle tě zraňovat, ale myslel jsem, že bereš věci tak, jak jsou.“

Odtáhla se a viděla v jeho výrazu stejnou trýzeň, jakou sama pociťovala. „Přece o tom nemluvíme poprvé – víš, že bych chtěla mít dítě.“

„A ty víš od začátku, že já děti nechci.“ Přerývaně povzdechla. „Přiznej si to, Fleur, rozhodla ses ignorovat, co ti říkám, a dál doufat. A teď to dospělo až sem. Opravdu mě mrzí, že se trápíš, ale nezměním názor.“

„Nerozumím tomu,“ namítla. „Říkáš, že mě miluješ a nechceš mě zraňovat, ale přitom mi s každým slovem víc ubližuješ.“

„Ach, Fleur... nevím, co mám dělat, aby zas mezi námi bylo všechno v pořádku.“

Podívala se na něj. „Můžeš mi pro začátek vysvětlit, jaký máš ve skutečnosti důvod být tak zarputilý ohledně dětí. A nevymlouvej se na spoustu práce, nevykládej mi, že nejsme ve vhodném bytě nebo že by z nás byli špatní rodiče, protože tohle je podle mě jen zástěrka pro něco, co má mnohem hlubší kořeny.“

Sklonil hlavu. „Jsme oba příliš rozrušení, abychom to dnes dál řešili,“ řekl tiše a podal jí ruku. „Nechme toho a pojďme spát.“

Nevšímalá si jeho gesta a vrátila se do velkého otevřeného prostoru hlavní místnosti, sloužící jako kuchyně, jídelna a obývací pokoj. Nesnesla pomyšlení, že by měla ležet vedle něj, tisknout se k němu a cítit, jak ji objímá. „Potřebuju čas k přemýšlení,“ odpověděla. „Přespím v pokoji pro hosty.“

Než došla ke dveřím ložnice, vzal ji za ruku a zadržel ji. „Tohle nedělej, Fleur. Prosím, miláčku.“

„Promiň, Gregu. Dnes už nechci o ničem mluvit, prosím, neztěžuj mi to ještě víc.“ Než za sebou zavřela, zahlédla na chvíli jeho raněný výraz. Věděla, že toho ani jeden z nich v noci moc nenaspí.

Stůl byl sklizený a použité nádobí naskládáno v myčce, ale Greg nikde; asi brzy ráno odjel do nemocnice – bezpochyby aby se vyhnul dalšímu konfliktu. Fleur se svým způsobem ulevilo, protože si po bezesné noci, plné trýznivých myšlenek a pocitů, připadala vyčerpaně a ze všeho nejméně si přála za ně oba, aby pokračovali v hádce, která jí připadala bezvýchodná.

Osprchovala se, oblékla, pečlivě se nalíčila, aby zamaskovala stopy nevyspání, a vrátila se do kuchyně uvařit konvici silné kávy. U kávovaru ležel vzkaz od Grega.

Drahoušku Fleur, tisíckrát se omlouvám za bolest, kterou Ti působím. Večer si promluvíme, pak možná pochopíš, proč mám tak vyhraněné pocity – a snad mi odpustíš.

Miluju Tě, Greg.

P.S. Hodně štěstí v práci.

Při vaření kávy jí hrozilo, že se znovu rozpláče; rychle zamrkala, aby zahнала slzy zpátky, a snažila se soustředit na ranní jednání, které jí najednou nepřípadalo ani trochu důležité. Jistě, mohou o tom s Gregem mluvit, bylo ale zřejmé, že pokud chtějí ve vztahu pokračovat, jeden z nich musí změnit názor. Žádal od ní strašnou oběť, a pokud nebude ochotný podvolit se tomu, co chce ona, bude ji čekat velice těžké rozhodování.

Při pití silné černé kávy se jí hlavou honily mučivé myšlenky. Upřeně hleděla z oken s tabulovými skly ke vzdálenému horizontu, kde se v ranním slunci třpytila hora Coot-tha.

Byl to imponující výhled, ale v prostorném tichém bytě se najednou cítila stísněně – jako by se stěny kolem ní uzavíraly. Dopila kávu a spěšně sjela do podzemního parkoviště, nasedla do své mazdy roadsteru a rychle se rozjela do města.

Zaparkovala ve vyhrazeném prostoru za kanceláři Oz Architects, vzala si kabelku, kufřík a laptop, dlouze a zhluboka se nadechla a zdráhavě vysedla z vozu.

„Ahoj, Fleur. Jak se vede?“ Jason Delaney, oděný do tep-láků, krátkého nátělníku a černého šátku stěží popadal dech.

Fleur se na kolegu usmála. „Moc dobře ne,“ řekla a zlaté náramky na jejím útlém zápěstí zachrastily, když si odhrnula vlasy dozadu a upravila límeček saka. „Dělám si starosti kvůli dnešnímu jednání.“

Jason přestal klusat na místě a v pohledném obličejí se mu usadil zarmoucený výraz. „Ty máme všichni. Co myslíš, Fleur? Půjdeme ke dnu?“

„Doufám, že ne,“ hlesla a se zvučným klapáním vysokých podpatků o dlažďení zamířila ke kancelářské budově. „S Gre-gem splácíme vysokou hypotéku a čtyřiatřicet let není dobrý věk na to, zůstat bez práce.“

„Já myslím, že Grega nedávno povýšili na chirurga konzultanta. Určitě vydělává dost, aby vás nějakou dobu udržel nad vodou.“

Fleur s ním nemínala probírat svou finanční situaci. Jason byl v práci její nejlepší kamarád a nejspíš to myslel dobře, ale rád šířil pomluvy. Zadala bezpečnostní kód, strčila do dveří a zamířila do společné kanceláře v přízemí. Vešla do rozleh-lého bílého prostoru plného psacích stolů, kreslicích prken a kartotéčních skříněk, rozsvítila a položila na svůj stůl nadi-tou aktovku a těžký laptop.

„Dokud neznáme fakta, nemá smysl něčeho se dohadovat,“ řekla tiše. „Oz Architects je velká firma a musíme doufat, že tuhle nejnovější bouřku přestojí.“

Jason si sundal šátek, strčil ho do kapsy a přeložil svalnaté paže přes pevnou hrud'. „No, já už si začal hledat něco jiného, čistě pro případ. Nedá se čekat, že by mě Enrique ponechal v luxusní zahálce, jakkoli by se mi to líbilo.“ Mrkl na své ná-padné náramkové hodinky. „Radši sebou mrsknu a půjdu se hodit do gala, než se dostaví mocipáni.“

Vyšel z kanceláře do šaten a Fleur se usmála. Ať se cítila jakkoli sklesle, Jason jí uměl vždycky zvednout náladu, ale tentokrát svým optimismem nedokázal zapudit vzpomínku na osamělou noc beze spánku, kterou strávila v pokoji pro hosty s trýznivými myšlenkami a rozjitřenými emocemi.

Sundala si sako a ztěžka se posadila na kožené křesílko, obklopená poněkud tíživým tichem prázdné kanceláře. Nijak nezmírnilo nejistotu, co ji dnes čeká, a oddechla si, jakmile slyšela přicházet další zaměstnance. Svázala si vlasy do uzlu a snažila se radostně je vítat, když se hrnuli dovnitř a všechen ten rámus a hluk rozbil zlověstný klid. Jediným námětem hovoru bylo nadcházející jednání, a s blížící se desátou hodinou hovor utichal a napětí stoupalo.

„Co takhle přidat se k nám a jít utopit smutky do baru, Fleur?“

Zavrtěla hlavou. „Chci domů, Jasone,“ řekla, když pod bedlivým dohledem zřízence sbalila zbytky svých osobních věcí do lepenkové krabice a oblékla si sako.

„Ale Greg ještě bude v nemocnici,“ podotkl. „V takových chvílích bys neměla být sama.“ Stočil pohled k urostlému strážci postávajícímu opodál; muž si poklepal na hodinky a Jason přikývl. „Pojď, Fleur,“ pobízel ji.

Odolávala jeho pokusům dostat ji z kanceláře, potřebovala chvíli ticha, aby se s tím vším vyrovnala. „Pracuju pro tuhle společnost deset let,“ zašeptala a naposledy se posadila za stůl. „Měla jsem dobré postavení, před pár měsíci mě povýšili. Jak mohli něco takového udělat?“

„Chamtivost,“ odpověděl kousavě Jason. „Nechali se načapat při podplácení developerů a politiků a ještě situaci zhoršili podfuky v účetnictví. Není divu, že jsme teď všichni bez práce.“

„Tak velká firma. Copak jim to bylo zapotřebí?“

Sáhl po její krabici a položil ji na svou. „Kdoví? Jsme na dlažbě a nemáme sebemenší šanci na odstupné. Nejradši bych ty prevíty postřílel.“

Navzdory všemu se zachichotala a zvedla se na nohy. Procházeli kolem spěšně vyklizených stolů, kartotéčních skříněk, z nichž se valily stohy papírů, opuštěných kreslicích prken, grafů a zmenšených maket projektů, které už nikdo nedokončí. Někdejší kancelář špičkových architektů teď obklopila aura opuštění.

Soudní zřízencem jim otevřel dveře a rázně za nimi zamkl.

Fleur naložila krabici do kufru svého vozu a Jason ji objal. „Opravdu nechceš jít do hospody? Zvu tě.“

Vyprostila se z jeho objetí. „Máme dnes s Gregem nějaké plány, ale díky za pozvání.“

„Jo takhle,“ nadzvedl žertovně obočí.

Došlo jí, co má na mysli, ale neuvedla to na správnou míru. Byl nejlepší kamarád, jakého může žena mít, a věděla, že se jí po něm bude stýskat, ale některé věci považovala za příliš osobní, než aby se o ně s kýmkoli dělila. Stoupla si na špičky a zlehka ho políbila na hladkou tvář s vůní Paco Rabanne. „Ozvi se, Jason,“ řekla, „a dej vědět, kdyby ses dozvěděl o nějakých dobrých pracovních příležitostech.“

Fleur jela k řece Brisbane a podstřešnímu bytu s výhledem na ni. Přijít o práci tak brzy po drtivé hádce s Gregem bylo jako další malá smrt; připadala si otupěle, osamělá a znejistělá ohledně všeho, co kdysi považovala za naprostou samozřejmost.

Prudká horká sprcha ji zčásti pozvedla na duchu, a když se znovu nalíčila a převlékla do propínacích letních šatů z příjemného materiálu, cítila se optimističtější. U Oz Architects předvedla, co umí, jistě brzy najde nové uplatnění – třeba v nějaké menší, zavedené firmě, která ocení to, co jim může nabídnout.

Při kartáčování vlasů myslela na dlouhý proces, kdy bude chodit na pohovory, zapracovávat se, poznávat nové kolegy. Představa nových začátků ji netěšila tak, jak by tomu mohlo být ještě před pár dny – žádná kariéra nemohla naplnit její nejniternější touhu.

S povzdechem odložila kartáč a šla do třetí ložnice, v níž si zřídila pracovnu. Nemá smysl takhle přemýšlet, plísnila se v duchu. Udělá mnohem lépe, když se soustředí na sepsání životopisu a sestaví si portfolio, než aby lpěla na něčem, co nemůže změnit.

U oken, vysokých od podlahy až ke stropu, odpočívala kreslicí prkna, pokrytá složitými návrhy, které teď nebyly k ničemu. Všechny police byly plné plánů a maket předchozích

a budoucích projektů a na stole vedle počítače se vršily stohy knih, z nichž čerpala inspiraci. U vzdálené zdi stála fotokopírka s otevřeným víkem, odhalujícím základní plán projektu, na němž s kolegy pracovala pro tendr. V hrnčících se tísnily halabala naskládaná pera, pravítka a všemožné náčiní související s její profesí a na kartotéční skříňce se povalovaly neumyté hrnky od kávy. Zdi ale pokrývaly svěží, krásné obrázky budov, na jejichž návrzích se podílela, a od křišťálových motýlků a ptáčků, kteří viseli u oken a nezřetelně se pohybovali ve vánku, linoucím se z klimatizace, proudily do místnosti duhové záplavy barev.

V tísnivém tichu zapnula přenosné rádio, naladila stanici s klasickou hudbou a ztlumila hlasitost. Zatímco se místností linulo krásné nokturno, seděla u stolu a dívala se oknem na vzdálené, mlžné obrysy hory Coot-tha a stužku řeky Brisbane, tekoucí pod elegantními mosty a srdcem města. Cítí se i Greg takhle zmateně a ublíženě, nebo se prostě drží svého odhodlání nechat věci tak, jak jsou? Uvědomuje si vůbec, jak může být tohle všechno destruktivní – a co by jí asi tak mohl říct, aby změnila stanovisko?

Unavená myšlenkami, které se jí neustále honily hlavou, zkontrolovala stav svého portfolia a podívala se na webové stránky architektonických firem, aby zjistila, jaká volná místa nabízejí. Ty, co jí připadaly zajímavé, uložila do Oblíbených položek, a začala se probírat dokumenty, které bude potřebovat u pohovorů. Některé doklady jí chyběly, ale věděla celkem jistě, že jsou uloženy u Grega.

V jeho domácí pracovně vládl dokonalý pořádek. Kartotéční skříňky vyrovnané v řadě jako vojáci, stůl bez papírů, na zdi žádné obrázky, u okna se nepohupovaly figurky z křišťálu a nikde ani jedna kytka v květináči pro zmírnění fádnosti. Jedinými osobními předměty v místnosti byly Gregory milované kytary, úhledně postavené ve stojácích.

Fleur šla ke stolu a pátrala po klíčích ke kartotéčním skříňkám, v nichž se většinou nacházely kopie lékařských záznamů, učené svazky o všem možném, co souvisí s pediatrií, a bezpočet starších čísel časopisu *Lancet*. Fleur nic z toho ne-

zajímalo a šla rovnou ke skřínce, v níž byly její certifikáty, pasy a další dokumenty.

Našla svůj rodný list a diplom z univerzity, řádně uložené ve složce s označením „Fleur“, ale po certifikátu autorizované architektky nikde ani stopa, a zásuvka se nějak zasekla. Zaškubala jí, ale pořád se odmítala uvolnit, takže do ní sáhla a šátrala prsty, až našla složku, která se tam vzpříčila a zablokovala mechanismus.

Vypáčila ji a snažila se uhladit zmačkané papíry, co se z ní vyhrnuly, a urovnat je. Bylo neobvyklé, aby se Greg choval k písemnostem takhle nedbale – některé z papírů, včetně jejich certifikátů, měly zmačkané růžky. Musel spěchat, když tam složku ukládal.

Ruka jí znehybněla, jakmile zahlédla povědomé záhlaví na dopisním papíře, a než si pořádně uvědomila, co dělá, přečetla si krátký, stručný dopis. „Co má tohle znamenat?“ zabručela, když ho četla podruhé. „To přece nedává žádný smysl – zvlášť po tom, co se stalo včera večer. Proč, Gregu?“

Zírala na dopis několik minut ve snaze pochopit Gregovy důvody, ale pak jí došla trpělivost, strčila papír zpátky do složky a s třísknutím zavřela zásuvku. Litovala, že ho vůbec četla, protože teď neměla na vybranou; musela se ho na něj zeptat.

Greg přijel domů v době oběda a vešel do bytu vyzbrojený obrovským pugétem růží; v jeho pohledném obličejí se rýsovaly vrásky od únavy a zármutku. „Podařilo se mi najít za sebe náhradu na sále, abych si mohl vzít po zbytek dne volno,“ řekl. „Vím, že růže jsou trochu kliše, ale chtěl jsem ti něco přinést, abys viděla, že na tebe myslím.“

Fleur byla ve velkém pokušení vrhnout se mu do náruče, přitisknout ho k sobě, zlíbat ty vrásky a říct mu, že to jistě překonají. Ale nedokázala to – ne po bolesti, jakou jí způsobil. Vzala si od něj květiny a přivoněla k nim. „Jsou krásné,“ odpověděla a zlehka ho políbila na tvář.

„Z toho, že jsi doma, soudím, že jednání nedopadlo dobře,“ podotkl, odložil sako a vyzul se z bot.

„Jsem bez práce a nedostanu žádné odstupné,“ odpověděla, dala růže do vázy a postavila ji na skleněný jídelní stůl. „Ale nějaké uplatnění snad najdu.“

Greg si zřejmě uvědomil, že je příliš napjatá a potřebuje si udržet odstup, protože ji neobjal. Nalil si sklenku džusu z ledničky a posadil se na opěradlo kožené pohovky ve smetanovém odstínu. „Mrzí mě, že to takhle dopadlo,“ řekl, „a je mi líto, že jsem ti způsobil tolik trápení. Oba máme za sebou perných čtyřiaadvacet hodin.“

Fleur si sedla na vysokou stoličku u kuchyňské linky, odhodlaná držet se od něj dál a zachovat klid. „Napsal jsi do vzkazu, že mi všechno vysvětlíš,“ odpověděla. „Poslouchám, Gregu.“

Otáčel sklenkou v ruce, výrazný obličej celý ztrápený. „Miluju tě, Fleur. Chci, abychom se vzali a prožili zbytek života společně.“

„Manželství nic nevyřeší, Gregu – ne, pokud nemáme mít děti.“

„Ale můžeme mít dokonalý život – jen my dva. A...“

„Pro mě by nebyl dokonalý,“ přerušila jej. „Manželství znamená založit rodinu, ne žít tak, jak teď žijeme.“

„Myslel jsem, že jsi spokojená s tím, jak se věci mají.“

Fleur se úporně snažila ovládnout emoce. „Byla jsem šťastná, než jsi mi řekl, že nebudeme mít děti,“ řekla hlasem prozrazujícím, že je jí do pláče.

Greg si promnul rukama obličej. „Promiň, Fleur, ale v téhle věci nezměním názor.“

„To jsi mi včera večer jasně vyložil,“ odpověděla se staženým hrdlem. „Ale zřejmě si neuvědomuješ, jak moc nám tím ubližuješ – nebo mně. Určitě mám do tak důležitého rozhodnutí také co mluvit.“

Vstal a začal přecházet po místnosti. „Věř mi, Fleur, nebylo pro mě snadné dospět k němu.“

Dívala se na něj a věděla, že mluví pravdu. „Ale co tě k tomu přimělo? Nerozumím tomu.“

Obešel kuchyňskou linku a zastavil se. „Máme dobrý život a bez dětí budeme mít volnost, abychom si ho naplno užili,“ vysvětloval jí překotně. „Už i tak trávíme prací spoustu hodin – a s dětmi by to bylo mnohem horší.“ Zhluboka se nadechl, zjevně mu také dělalo potíže udržet emoce pod kontrolou. „Vidím, jak tyhle věci zamávají s mými kolegy. Vážně, Fleur, rozvodovost je v nemocnici stejně vysoká jako míra stresu.“

Natáhl k ní ruce a po chvíli váhání je znovu svěsil. „Miluju tě, Fleur, ale nechci obrátit naše životy vzhůru nohama jen proto, že se ti zbláznily hormony.“

„Hormony?“ zajíkla se. „Nejde o mé hormony, Gregu – jde jen o tebe, o to, co chceš.“

„Ne,“ trval na svém, zamračený. „Miluju tě, Fleur, a vždycky jsem pro tebe chtěl to nejlepší. Opravdu si myslím, že bys měla...“

Ztěžka oddechovala, snažila se krotit hněv. „Už znám tvůj názor,“ odsekla příkře, „a myslí si, co chceš, ale *nic z toho* pro mě není nejlepší.“ Teď už se celá třásla. „A přestaň svalovat vinu na mě a tvrdit, že mě miluješ. Nevěřím ti.“

„Fleur...“

Nevšímalala si jeho natažené ruky. „Kdybys mě opravdu miloval, jak pořád vykládáš, aspoň bys o tom, mít se mnou dítě, uvažoval.“

Tvářil se neústupně, oči jako z ledu. „Teď mě citově vydíráš, Fleur, a to je hluboce pod tvou úroveň.“

„Vím a neraduju se z toho – ale jinou zbraň nemám.“

Zřejmě nevěděl, co má odpovědět, protože se otočil a začal si pohrávat s kávovarem.

„Říkal jsi, že mi to vysvětlíš,“ pobídla jej. „Zatím jsi mě nepřesvědčil, že máš pádný důvod pro tak drastické rozhodnutí.“

„Dal jsem ti vysvětlení, jaké považuju za nutné,“ prohlásil, „a tvá přemrštěná reakce ničemu nepomůže.“ Zapnul mlýnek na kávu, aby zamezil dalšímu hovoru.

Fleur na něj nevráživě hleděla, z hluku, nesoucího se otevřeným prostorem, ji rozbolela hlava. Přesunula se na druhou stranu žulové desky, odhodlána zjistit, co je skutečnou příčinou Gregova rozhodnutí.

Odmítal se na ni podívat, a když drásavý hluk náhle ustal, rozhostilo se napjaté ticho.

„Nehádejme se, Gregu,“ prosila jej. „Promluvme si.“

Zapnul kávovar a přichystal malé hrníčky a podšálky na es-presso. Opřel se o linku, bosé nohy zkřížené a paže složené přes hrud', jako by chtěl odvrátit další konflikt. „Dobře, proberme to od základů, Fleur,“ řekl. „Jak víš, jestli vůbec můžeš mít děti?“

„Před dvěma měsíci jsem si nechala udělat všechny testy,“ odvětila klidně. „Ovuluju naplno a doktor neshledal žádné důvody, proč bych neměla počít.“

Vysunul světlé obočí. „Co když jsem já neplodný?“

Podívala se mu do očí. „Oba víme, že nejsi.“

Pomalou se napřímil, oči skoro jako nějaká šelma, když na ni upřeně pohlédl. „Jak si tím můžeš být tak jistá, Fleur?“ Z jeho tichého hlasu se ozýval hněv.

Neucukla pohledem, ale srdce jí divoce tlouklo. „Viděla jsem výsledky tvého posledního lékařského vyšetření.“

Z jeho zelených očí čísel arktický mráz. „Jak to?“

Vyschlo jí v ústech, ztěžka se jí polykalo. „Hledala jsem své certifikáty a jedna složka se v zásuvce vzpříčila. Musela jsem ji vytáhnout a papíry se z ní vyhrnuly ven – bylo to tam.“

Přimhouřil oči a v zaťaté čelisti mu zacukalo. „Kdy se tohle stalo?“

Ještě nikdy ho neviděla takhle rozzlobeného, znervózňovalo ji to. „Dnes dopoledne.“

„Jak se *opovažuješ* strkat nos do věcí, do kterých ti nic není?“ sykl.

„Žijeme ve společném bytě, spíme spolu – ovšemže to je i moje věc,“ odsekla. „A jsem ráda, že jsem ten papír našla, Gregu, protože jinak bys mi o těch výsledcích neřekl, že ne?“

„Byla to rutinní roční kontrola.“ Ucukl pohledem a pak se otočil a nalil do malinkých šálek hustou tmavou kávu.

„Když byla tak *rutinní*, proč to vyšetření spermatu?“

V nastalém tichu bylo v místnosti téměř hmatatelné napětí; odmítal se na ni podívat. Pak nechal být kávu, kterou žádný z nich nechtěl, otočil se k ní zády a sklonil hlavu. „Vyzádal jsem si je.“

Fleur se stěžl dokázala nadechnout. „Proč?“

Ještě pořád se na ni nedíval. „Uvažoval jsem o vasektomii.“
Měla pocit, jako by ji uhodil. Odklopýtala zpátky ke stoličce, úlekem oněmělá.

„Ale nenechal jsem si ji udělat, Fleur,“ dodal rychle. „Byl jsem jen zvědavý. Napadlo mě, že kdybych byl neplodný, mohla bys vysadit pilulky – a kdyby ne, vasektomie by nám oběma usnadnila život...“ Odmlčel se.

„Ty mizero,“ zasípala. „Jak jsi mohl udělat něco tak podlého, už jen o tom přemýšlet, aniž bys to se mnou probral?“

Znovu složil defenzivně paže přes hrud'. „Byl to jen takový nápad – nemusíš z toho dělat drama.“

Zírala na něj a neviděla muže, jehož miluje, ale chladného, odtazitého a bezcitného cizince. „Takže ty vážně nechceš děti, *opravdu* ne, co?“ hlesla. „Proto tak vytrvale používáš kondomy, i když beru pilulky.“ Nevesele se zasmála; znělo to spíš jako štěknutí. „Jako nosit pásek a navíc i kšandy. Jsem tak pitomá – proč mi to nedošlo?“

„Pilulky nejsou stoprocentně spolehlivé,“ zabručel. „A nebyl jsem si jistý, jestli je opravdu bereš. Poslední dobou se chováš dost divně.“

Vrhla se na něj, poháněna hněvem a celá ztrápená. „Ty prevíte!“ vykřikla, bušila ho do prsou a snažila se poškrábat mu obličej. „Arogantní sobče!“

Vyhnul se jejím nehtům a popadl ji za zápěstí. „Prokristapána, uklidni se, Fleur. Nebo si ublížíš.“

„To je mi jedno,“ vzlykala a dál se s ním potýkala.

„Mně ne.“ Napůl ji odnesl na koženou pohovku a vtiskl ji do měkkého čalounění. „Přestaň, Fleur. Jestli to takhle půjde dál, nic nevyřešíme.“

Poddala se bolesti, neschopná uvěřit hloubce jeho zrady. „Není co řešit, nebo snad ano?“ zasténala. „Už jsi rozhodl.“

Greg popadl klíče od auta, nazul nohy do mokasínů a zvedl z linky mobil a pager. „Když takhle vyvádíš, nemá smysl s tebou mluvit,“ zabručel.

„Kam jdeš?“ zeptala se vyděšeně.

„Ven.“

„To přece nemůžeš. Ne teď. Ne po tomhle.“ Namáhavě se zvedla z gauče a klopýtala k němu. „Prosím, Gregu, neopouštěj mě.“

„Potřebuješ čas, aby ses uklidnila a všechno si promyslela. Radši odejdu dřív, než jeden z nás řekne něco, čeho bychom litovali.“

Dveře se za ním zavřely a zpečetily jeho nezlomné odhodlání uzavřít hádku.

Klesla zpátky na pohovku. Nemiloval ji – a v tu chvíli ho nenáviděla. Zničil všechno, co mezi nimi bylo.

Greg stál v rozléhajícím se tichu soukromého podzemního parkoviště a uvědomil si, že se třese. Vyhýbal se hádkám a ve svých devětatřiceti evidentně nevěděl o ženách vůbec nic; tuhle záležitost opravdu nezvládl. Fleur byla rozrušená, raněná tak, že ho teď nejspíš – a plným právem – nenávidí. A on vůbec netušil, jak by mohl dát jejich život do pořádku, aniž by ustoupil v jediné věci, o níž přísahal, že ji nikdy neudělá.

Když krácel k porsche, mokasíny trochu pleskaly o beton, ale jinak bylo všude takové ticho, že se mu chtělo zuřivě a vztekle křičet – někoho zmlátit a dát průchod těm znepokojivým pocitům, co se vždycky tak snažil mít pod kontrolou. Nechtěl, aby o těch testech věděla – ale teď, když je odhalila, si připadal zranitelný a zahnaný do rohu a to ho přimělo k jediné odvetě, jakou znal: chladné, klinické a logické.

Emoce držené na uzdě a nucený chlad byly jedinou obranou, jakou používal v situacích, které nedokázal vyřešit – věděl ovšem, že to, s čím si vystačí při práci v nemocnici, může mít pro vztah s Fleur fatální důsledky.

„Jsi příšerný zbabělec, Gregu Mackenzie,“ zamumlal a odemkl auto. „Tohle jsi měl vyjasnit hned od začátku.“

Vklouzl na luxusní kožené sedadlo a s prásknutím zavřel dvířka. Měl sice výčitky svědomí, ale věděl, že kdyby se teď do bytu vrátil, způsobil by Fleur ještě větší trápení – a možná by v ní znovu probudil naději. A to si přál ze všeho nejméně.

Živočišná vůně nového koženého materiálu jej obvykle těšila a uklidňovala, ale když se dnes pohodlně usadil a zavřel oči, spíš ho dusila. Porsche carrera si koupil jako odměnu krátce poté, co se dozvěděl o svém povýšení. Byl to krásný vůz, o jakém dlouho snil, s lesklou černou karoserií, slitinovými koly a třilitrovým motorem. Dokonalý symbol tvrdě vydřeného úspěchu – opravdová hračka pro muže – a rozhodně nic vhodného pro dětské sedačky a všechny ty věci, co potřebují malé děti.

Podíval se do vedlejšího parkovacího prostoru na Fleurinu mazdu MX5. Šarlatové elegantní auto, taky zcela nevhodné pro cestování s dětmi. Greg ohrnul ret. Fleur ten extravagantní vůz dostala od otce, který si podle všeho myslel, že drahé dary mohou vynahradit jeho naprostý nedostatek rodičovských schopností.

Odsunul stranou myšlenky na Dona Franklina a povzdechl si, plný hluboké lítosti. Nechtěl Fleur ztratit – nesnesl pomyslení na život bez ní, vlastně se modlil, aby tenhle den nikdy nenastal. Ale došlo k tomu a bál se, že teď jeho budoucnost směřuje ke stejně mučivé cestě, jakou krácel v minulosti.

Ve své bláhovosti se domníval, že je Fleur šťastná a vyhovuje jí, jak žijí. Myslel, že ji vlastní zkušenosti vyléčily z touhy po dětech a k uspokojení mateřských pudů jí stačí mít neteře a synovce. Neuniklo mu, že se tu a tam zmiňuje o dětech nebo jak se dívá na miminka v kočárcích, ale chtěl si myslet, že je to jen chvilkový rozmar, krátkodobá nostalgie, na niž Fleur brzy zapomene v rušném proudu vzrušujícího, uspokojujícího života. Jak moc se mýlil. Jak byl slepý vůči jejím skutečným a naléhavým potřebám, které odmítal vzít na vědomí. Teď byla jejich společná budoucnost nejistá. Sklonil hlavu a zavřel oči před čím dál strašnější představou, že ji ztratí navždycky.

Udělal chybu. Měl jí vysvětlit, jak moc se bojí mít děti. Netroufal si vzít na sebe odpovědnost za jejich výchovu, provést je bezpečně nástrahami života – riziko, že se mu to nepodaří, bylo až moc vysoké.

Skoro slyšel pohrdavý hlas svého otce – přival slov, co ho jako nějaký kapající jed provázely chlapeckým obdobím a dosud na něm ulpívaly. Bylo velmi těžké překonat je, nevěřit něčemu tak hluboce vštípenému. Ale dokázal už, že za něco stojí – dokázal, že se může povznést nad otcovu nesmírnou nenávist a věřit vlastním schopnostem, být spokojený sám se sebou a s životem, který si vybral. Zkrátka a dobře vyvázl z pekla a neměl v úmyslu se tam vrátit, nikdy.

Z opatrnosti o těch letech pověděl Fleur co nejméně; řekl jen, že mu rodiče zemřeli a nechce o nich mluvit. Ale měl se jí svěřit, prozradit jí, jak moc ho dosud mučí všechna ta bolest a pocity osamělosti, jak v něm pořád ještě kypí zlost a teď mu hrozí, že by mohla zničit vše, co je mu drahé.

Někdo zaklepal na okno; Greg nadskočil a chvíli jen hloupě civěl, než poznal souseda a kolegu Johna Watkinse.

„Jsi v pořádku, kamaráde?“ zeptal se starší muž, když Greg otevřel okénko. „Nebor si to ve zlém, ale vypadáš, jako by ti nebylo dobře.“

Greg rychle popotáhl. „Jen mě trochu trápí senná rýma,“ řekl a rychle se snažil vzchopit se. „Zapomněl jsem si vzít histaminika.“

Z Johnovy vrásčité tváře se dalo vyčíst, že tomu moc nevěří, ale dál nepátral. Narovnal široká ramena a předvedl ploché břicho – bylo mu skoro šedesát, ale měl skvělou formu. „Zrovna se jdu mrknout, jestli bych někoho nepřemluvil na squash,“ řekl a nadhodil na rameni velkou sportovní kabelu. „Nezahrál by sis?“

Greg si neuměl představit lepší způsob, jak uvolnit všechny nahromaděné emoce než třískat míčkem o betonovou zeď. „Mám věci v klubu. Uvidíme se tam.“

Otočil klíčem a jeho porsche se s rámusem probudilo k životu; tichou betonovou garáží se rozezvučel chraplavý rytmus. Zapnul si bezpečnostní pás, pomalu vycouval z úzkého parkovacího prostoru a vyjel po rampě za Johnovým subaru. S Fleur si bude muset promluvit, a brzy – ale modlil se, aby našel odvahu vyprávět jí, proč nechce mít děti a proč je tak důležité, aby to pochopila a smířila se s tím.

Fleur stála ve sprše a vzlykala tak dlouho, až se uklidnila v proudu vody, která odplavila všechny emoce. Zabalila se do osušky a odvěkla se do ložnice zalité, sluncem. Její svět se rozpadl na kusy. Naděje zemřela, v krásném pokoji, co s takovou péčí a láskou zařizovala, ji už nic netěšilo.

Ztěžka klesla na postel a sundala z hlavy ručník; dlouhé mokré vlasy se jí rozprostřely po ramenu, zádech a ňadrech. Zadívala se na svůj odraz v zrcadle vestavěné skříně u zdi a snažila se vyrovnat s tím, že věci už nikdy nebudou jako dřív. Nemohla Grega nutit, aby s ní měl dítě – i kdyby podlehla pokušení a uchýlila se k propíchávání kondomů nebo přestala brát antikoncepci, věděla, že se tím nic nevyřeší. Dítě by se mělo narodit z lásky, ne lstí.

„Vyrovnáme se s tím někdy?“ zeptala se svého odrazu. „Miluju ho natolik, abych s ním po dnešku zůstala a vzdala se všeho, o čem jsem kdy snila?“

V tu chvíli si nedokázala odpovědět, otupělá bolestí, neschopná lásky. Neznala odpověď na tolik trýznivých a složitých otázek, toužila po máminých radách a útěše. Ale maminka už dávno nežila, byla jen nadpozemskou bytostí, o níž se nemluvalo; Fleur si ani nepamatovala její podobu.

Ještě že ji v dětství pod svá křídla vzala nevlastní sestra Beth, přestože tehdy byla pouhá teenagerka. Ale v posledních třech letech se moc nestýkaly a Fleur připadalo, že se za ní po tak dlouhé době nemůže rozběhnout pro radu. A na jejich otce, Dona Franklina, se s potížemi obracet nemohla – nebyl to milující, starostlivý tatínek.

Rozhlédla se po místnosti zalité sluncem a po posteli se zmačkanými lůžkovinami. Greg ji tak mátl; žili spolu tři roky, ale až teď si uvědomila, že ho vlastně nezná. O svém dětství nechtěl mluvit a tušila, že to pro něj nebylo šťastné období, ale stal se z něj úspěšný a zdatný chirurg – muž, který neúnavně pracuje, aby lidem pomohl od trápení, a jehož jemný hlas a ještě jemnější ruce dovedou přinést úlevu dětem v jeho péči.

Vídala, jak je zkroušený, když je nedokáže zachránit, a jak se raduje, pokud se jeho malí pacienti uzdraví a vrátí k ustaraným rodičům. Jak je vůbec možné, že nechce mít vlastní rodinu? Přece je očividné, že má všechny vlastnosti nezbytné k výchově dětí.

Lehla si na polštáře, ale nemohla se zbavit neklidu. Hlavou jí vířily myšlenky, nevyznala se ve svých pocitech. Raději vstala, usušila si vlasy a oblékla se. Obula nohy do sandálů, šla do kuchyně a zadívala se na ten nepořádek.

Když se na Grega vrhla, vysoká stolička se skácela na zem a ještě pořád tam ležela. Na žulové desce linky se válely rozbité hrníčky na espresso, jejichž lepkavý obsah stékal po dveřích skříňky z nerezavějící oceli.

Úklid zaměstnal její ruce, ale mysl se odmítala zklidnit. Jakmile kuchyně znovu zářila čistotou, na chvíli se rozhlédla po bytě, který s takovým nadšením koupili před pouhými dvěma roky. Uvědomila si, že po ranní roztržce s Gregem se na byt dívá s chladným odstupem člověka, jemuž na něčem nesejde.

Rozlehlý otevřený prostor zalévalo sluneční světlo, proudící dovnitř velkými okny. Dominujícími prvky byla kůže ve smetanovém odstínu, chrom a sklo, barevně oživené oranžovou, zelenou a šarlatovou kyticí strelíci v kameninové váze, která stála v rohu, a velkým abstraktním obrazem na zdi. Tak supermoderní, až to bolelo – designerský sen bez rušivých prvků či hřejivosti, zcela neosobní. Tady by se žádné dítě necítilo jako doma. Už se tady necítila dobře ani ona.

Vytáhla z lednice karton ledové kávy a cestou ven na terasu zvedla došlou poštu. Brisbane prožíval parný den, střechy a prosklené věžáky se v horku tetelivě třpytily a řeka líně protékala městem k zelenozlaté okolní krajině.

Rozevřela velký slunečník nad bílým stolkem a křesílky z tepaného železa a posadila se, pila kávu a dívala se na výhled před sebou. Život tam venku pokračoval, den plynul jako vždycky. Nikoho netrápilo, že přišla o práci a šanci mít děti a její vztah s Gregem se hroutí. Tento byt měl blízko k symbolu generace, co může mít všechno – jenže teď neznamenal nic: vyšlo najevo, že je stejně křehký a pomíjivý jako domeček z karet.

Nasadila si sluneční brýle a odhodlaně rozevřela poslední číslo časopisu o architektuře. Je na čase přestat se litovat a soustředit se na hledání práce. Až ji získá, aspoň jí nezbude čas na přemýšlení.

* * *

Greg se sesul podél chladivé, pevné zdi u squashového kurtu a snažil se popadnout dech. „Hraješ jako ďábel. Kde se v tobě bere tolik energie, probůh?“

John si dřepł vedle něj a jeho ostře řezaný obličej se nakrabil v úsměvu od ucha k uchu. „Na starého dědka to není špatné, co? Varoval jsem tě, Gregu, mládí neobstojí proti zkušenostem. Tak co, hrajem dál?“

„Ani náhodou,“ zabručel Greg. „Už i tak ti dlužím sto babek.“

John se zvedl na nohy. „Pojď, jdeme na pivo.“

Greg si dal dlouhou, horkou sprchu, aby uvolnil bolavé svaly, a zamířil v novém sportovním klubu do baru. Poblíž velkých oken s výhledem na zahradu u řeky nebylo ve čtvrtek na sklonku odpoledne moc volných míst, ale Johnovi se přece jen podařilo dvě z nich ukořistit a už na něj mával; právě přinesl od barového pultu vysokou sklenici piva, půllitr pomerančového džusu a talíř sendvičů.

Jen co si dal Greg první doušek ledového džusu, probral se k životu jeho mobil a pager. „Sakra.“ Toužebně se podíval na sendviče – od včerejšího večera nic nejedl a měl hlad jako vlk.

Pager mu sděloval, že ho potřebují na pohotovosti. Rychle přijal hovor a poslechl si další informace. „Za deset minut jsem tam,“ řekl. Otráveně se usmál na Johna a pokrčil rameny. „Konec mého volného odpoledne.“

„Něco vážného?“

„Dost vážné. Shane Philips už u nás jednou ležel a žádal jsem opakovaně úřady, ať ho chrání před otcem – ale nikdo mě neposlouchal.“

„Jsem rád, že jsem si vybral porodnictví,“ odpověděl John a zakousl se do sendviče. „Tak hodně štěstí, příteli.“

Greg vypil džus, zabalil si svůj díl sendvičů do papírového ubrousku, rozloučil se, vyšel ven a zamířil k autu. Nemocnice byla nedaleko, ale věděl, že nejspíš stráví několik hodin na operačním sále a pak bude příliš unavený, aby si pro vůz došel.

Když zaparkoval na svém vyhrazeném místě, zadal na telefonu v autě číslo domů. Linka byla hluchá – takže nefungoval ani záznamník. Nedovolal se ani na Fleurin mobil; tušil, že ho vypnula, odhodlaná nemluvit s ním.

S těžkým povzdechem vystoupil z auta, žaludek stažený při pomyšlení, co ho v nemocnici čeká. Jako zkušený chirurg už viděl všemožné utrpení, ale nenesl to snáz – a čím dál víc ho zlobilo vědomí, že někdy může udělat velice málo, aby své malé zranitelné pacienty ochránil před lidmi, od nichž se očekává, že o ně budou láskyplně pečovat. Svedl mnoho bitev s byrokracií a lidmi ze sociálních úřadů, až příliš často si vyléval vztek na přepracovaných sociálních pracovnicích, těch chudinkách, které se snaží dělat, co mohou – ale přece jen stálo za to tenhle boj vést a míval pocit, že dosahuje určitých pokroků.

Vešel rychlými kroky do nemocnice; věděl, že není vhodně oblečený, ale bylo mu to úplně lhostejné – na těchto věcech opravdu nezáleží. Zkusil znovu zavolat Fleur, ale ani tentokrát neuspěl a vypnul mobil. Zhluboka se nadechl, vešel za službu konajícím lékařem do kóje za závěsem a v duchu se připravil na to, co tam najde.

Greg měl na sobě ještě pořád nemocniční plášť. Strávil čtyři hodiny na operačním sále, absolvoval dlouhé jednání s policií, sociální pracovnicí, psychiatrem a vedením nemocnice a teď byl vyčerpaný. V tichu, které se v zasedačce rozhostilo po skončení porady, se unaveně sesul do koženého křesílka a mlčky sdílel chvíli zamyšlení se ženou na druhé straně stolu.

Carla Fioretiová byla pravým opakem toho, co lidé očekávají od odborníků na psychiatrii. Táhlo jí na čtyřicet a měla černé vlasy a oči, dokonalou olivovou pleť a vrozenou italskou schopnost nosit oblečení, co má šmrnc; dnes na sobě měla hedvábnou halenku ve smetanovém odstínu, upnutou černou sukni a boty na vysokých podpatcích. Když nastoupila do nemocnice, kdekdo se za ní otáčel; způsobila rozruch i mezi nejusedlejšími pány z řad zaměstnanců, kteří o sebe najednou začali dbát v marné naději, že si jich třeba všimne.

Carla se ladně vlnila nemocničními chodbami, jako by ani nevěděla o obdivných pohledech, provázejících každý její pohyb. Její soukromý život obestíralo tajemství, nic ale nenavštěvovalo tomu, že by mohla být provdaná, zasnoubená nebo třeba jen zadaná. S nikým neflirtovala a v nemocnici se vyhýbala navazování jakýchkoli vztahů nad rámec své práce. Byla svědomitá a důkladná; když se do něčeho pustila, pracovala s buldočí houževnatostí.

Podívali se na sebe a Greg se chabě usmál. Musel by být z kamene, aby zůstal imunní vůči půvabům téhle krásky, ale tím to končilo, protože upřímně miloval Fleur.

„Díky, Carlo, moc jste nám pomohla,“ řekl a mohutně si zívln. „Jsem rád, že jsme něco udělali pro zlepšení situace.“

„Matka je neschopná,“ odpověděla svůdným zastřeným hlasem, který by u mnohého muže vyvolal příjemné chvění. „S otcem ve vězení to jednoduše nebude zvládat.“ Carla se na židli opřela a zabořila dlouhé rudé nehty do vlasů. „Pokusím se přesvědčit lidi ze sociálky, aby Shana dali do spolehlivé náhradní rodiny, ale víte, jak je teď málo míst.“

„Ještě si pobude několik týdnů v nemocnici,“ zabručel Greg a namáhavě se zvedl na nohy. „Snažte se, Carlo. Nechci, aby skončil v nějakém dětském domově.“

„U dítěte v jeho věku je to někdy nejlepší krátkodobé řešení,“ odpověděla a odstrčila židli od stolu.

„Nesouhlasím,“ řekl stručně a sáhl po dveřní klice. „Děti potřebují řádný domov a náhradní péče je pro pětiletého kluka v takové situaci jediné řešení. Shane by měl vědět, jaké to je,

žit ve spořádané rodině, která o něj pečuje, ne muset nějak obstát v partě dalších dětí s různými problémy a šrámy.“

Dotkla se jeho paže, aby se zastavil, než vyjde na chodbu. „Říkáte to, jako byste měl s těmito věcmi vlastní zkušenost,“ pronesla tiše. „Chcete o tom mluvit?“

Měla parfém se svůdnou pižmovou vůní a okouzující tmavé oči, ale Greg v jejím výrazu zahlédl starost a zalekl se. „Není o čem mluvit,“ odpověděl rozvážně. „Věnujte své úsilí těm, kdo je potřebují, Carlo.“

Nechal ji stát ve dveřích a vydal se lehkým krokem do prázdné chodby; udržel své city pevně na uzdě. Vlastně s někým potřeboval mluvit – potřeboval dostat ze sebe celou řadu věcí, které ho tížily na prsou. Ale určitě ne s Carlou – a ne dnes večer. Připadal si příliš křehce i na rozhovor s Fleur. S hlubokým povzdechem v sobě zburcoval poslední zbytky energie a šel zkontrolovat svého malého pacienta.

2

Fleur strávila neklidnou noc; bloumala po bytě, neschopná na něco se soustředit. Těsně před svítáním konečně usnula na gauči, a když se probudila, zjistila, že je po deváté.

Celá rozespálá přemítala, proč je na gauči – a pak si vzpomněla. Odklopýtala do koupelny, umyla se a oblékla si věci, které předchozího večera nechala poházené na podlaze.

Proč Greg nezavolal – a kde je? Podívala se na telefon a vtom si vybavila, že ho včera vytáhla ze zásuvky, aby nemusela s nikým mluvit. Rychle ho znovu zapojila a zjistila, že jí nechal dva vzkazy. Volali ho k naléhavému případu a rozhodl se zůstat v nemocnici přes noc. Kdyby mu něco potřebovala říct, může zavolat jeho sekretářce – bude mít vypnutý mobil, protože má před sebou dlouhý operační den, a nejspíš bude spát v nemocnici i dnes.

Vymazala ty vzkazy. Nepřipojil žádnou omluvu, nevyjádřil obavy, jak je jí, nenaznačil, jestli má v plánu přijít někdy brzy domů. Evidentně se jí vyhýbal a Fleur mu to nedokázala odpustit.

Odolala pokušení zavolat mu a šla zvednout poštu, kterou právě někdo hodil do schránky na dveřích. Uvařila si hrnek silné černé kávy, vyšla ven na terasu a ve stínu slunečniku se začala probírat tím, co našla ve schránce.

Jako obvykle tam byly letáčky z pizzerií, nabídky členství v nové posilovně a měsíčník z Institutu architektury – zběžně si prohlédla stránku s pracovními nabídkami. Zakroužkovala čtyři zajímavé inzeráty a rozhodla se sepsat později žádost, v níž se bude ucházet o práci.

Odložila časopis a podívala se na důležitě vypadající balíček, opatřený logem nějaké advokátní firmy ze Sydney. Ote-

vřela ho a zamračila se, když v něm našla dva poněkud omšelé deníky, zapečetěnou obálku a průvodní dopis, jedinou vytištěnou stránku.

Milá slečno Franklinová,

je mou smutnou povinností informovat Vás o smrti paní Ann (Annie) Somervilleové, která byla po mnoho let velmi vážnou klientkou této firmy. V souladu s jejím přáním se tedy řídím instrukcemi vykonat její závěť a požádat o soudní ověření poslední vůle.

Dále Vám chci sdělit, že jste hlavní dědičkou její velké pozůstalosti, a je tedy nezbytné, abychom projednaly podmínky závěti a její důsledky.

Budu v pondělí 14. ledna v Brisbane, kde se zúčastním jedné konference v Hilton International; navrhuji setkání ve čtyři hodiny ve vstupní hale. Zamluvila jsem v hotelu kancelářské prostory, abychom si mohly promluvit v soukromí, ale pokud Vám tento termín nevyhovuje, zavolejte prosím mé sekretářce, která s Vámi domluví jiný.

Na žádost paní Somervilleové Vám posílám přiložené deníky a dopis.

Prosím, přijměte projev mé upřímné soustrasti a buďte ujistěna, že dostojíme svým závazkům.

*S úctou
Jacintha Wrightová (slečna)*

„Prokristapána.“ Fleur zírala na dopis a pak letmo prolistovala hustě popsané staré deníky. Kdo je sakra Annie Somervilleová – a proč by jí nějaká cizí žena chtěla něco odkazovat? Určitě jde o nějaký podvod.

Ale ani když dopis lépe prozkoumala, nenašla žádné telefonní číslo, kam by musela volat za zvýšenou sazbu, a nikdo po ní nechtěl peníze, e-mailovou adresu ani telefonní číslo. Možná přece jen získám nečekané dědictví, zadoufala a hned začala promýšlet, jaké by to pro ni mělo důsledky. Mohla by

si zřídít vlastní architektonickou firmu a nejen to, třeba i získat finanční nezávislost. Greg by mohl dokonce změnit názor na založení rodiny. Pokud se jedná o velké dědictví...

Přestala sprádat sny o zděděném domě u řeky s velkou zahradou a slunnými místnostmi, v nichž se rozléhá dětský smích. V rozčilení až moc popouštěla uzdu fantazii.

Na zapečetěné obálce se skvělo její jméno, vyvedené ozdobným rukopisem. Fleur ji otevřela a zjistila, že v ní leží jediný list papíru.

Má nejdražší Fleur,

uvědomuju si, že Tě překvapím tímto dopisem i dědictvím, které Ti odkazuji – ale rozhodně si nepřeju, abys po mém skonu truchlila; doufám, že Ti můj dar přinese štěstí a zabezpečení; tolik si je zasloužíš.

Když tohle píšu, sedím u okna a dívám se, jak v Kingfisher Bay vychází slunce před dalším krásným dnem. Můj domov se jmenuje Birdsong a je to mé útočiště, svatostánek – malý ráj, který jsem objevila poté, co mi osud vyrval vše, co mi bylo nejdražší, a myslela jsem, že tu bolest nedokážu přežít. Dávám Ti ho, Fleur, s vědomím, že ho určitě budeš s láskou opatrovat.

Posílám dva deníky z mnoha dalších; chtěla bych, aby sis je přečetla, než navštívíš Birdsong a Savannah Winds, protože Ti možná pomůžou dozvědět se o mně něco víc, než se vydáš na cestu, na kterou Tě posílám. Bude někdy těžká, Fleur, ale zasloužíš si znát pravdu, jakkoli může být bolestná. Ve vědomí je síla a vím, že na konci té pouti budeš nezlomně čelit budoucnosti.

Měj vždycky na paměti, že jsi milovaná bytost a na cestě za Tvým osudem bude vždycky někdo, kdo Tě střeží.

*Láskyplně se s Tebou loučím
Annie*

Byl to krásný dopis, evidentně napsaný s láskou – Fleur ale pořád netušila, kdo je Annie, a vystávaly před ní další otázky. Kdo ji bude sřezit? Jaké pravdy se má dozvědět – a proč jí má nějaká cesta přinést bolest?

Vrátila pečlivě poskládaný dopis zpátky do obálky a zadívala se na vzdálené kopce, zahalené horkým oparem. Birdsong a Savannah Winds. Muselo to být někde za městem – možná o hodně dál – a možná ta místa čekala, až odhalí jejich tajemství.

Sáhla po dopisu od právní zástupkyně. „Jedno po druhém,“ zabručela. V sandálech, pleskajících o terakotové dlaždice, prošla terasou k telefonu.

Chladný a efektivní ženský hlas odříkal jméno advokátní firmy a zeptal se jí, co si přeje. Fleur se představila, uvedla své číslo a řekla ženě, že dostala zásilku a navrhovaná schůzka se slečnou Wrightovou jí vyhovuje. A protože byla pořád ještě skeptická, dodala, že by ocenila, kdyby slečna Wrightová přinesla na schůzku nějaký průkaz totožnosti. Žena odpověděla, že by i Fleur měla přinést něco, čím prokáže, že je to ona.

Jen co zavěsila, začal jí zvonit mobil. Rychle ho zvedla s nadějí, že volá Greg.

„Fleur? Tady je Margot. Přijdeš dnes, že jo? Došlo ke krizi a musíme ji vyřešit, než táta situaci ještě zhorší.“

Fleur si sklíčeně povzddechla. Její starší nevlastní sestra šla vždycky rovnou k věci, mluvila stejně autoritativním hlasem jako otec a podobně jako on se nedala snadno odbýt. „Promiň, Margot, na tohle jsem zapoměla – a necítím se dnes dobře. Asi nepřijdu.“

„Nebud' padavka, Fleur,“ pokárala ji Margot. „Já i Beth potřebujeme tvou pomoc.“

Fleur se zamračila. Margot a Bethany spolu mluvily zřídka, natož aby se spojily proti jejich svéhlavému otci. Začínala být přece jen zvědavá. „To zní vážně. Co zase táta provedl?“

„Na vysvětlování po telefonu je to moc složité,“ odbyla ji Margot. „Přijed' kolem poledne. A nezpozdí se.“

Fleur zírala na telefon. Margot zavěsila. „Koza jedna panovačná,“ zareptala a podívala se na hodinky. Bylo skoro jedenáct, a i když ji děsilo pomyšlení, že se ocitne v další rodinné bitvě vůlí, uvědomila si, že je to možná perfektní šance zepstat se ostatních, jestli je Annie Somervilleová nějaká její příbuzná, což jí připadalo jako jediné vysvětlení.

Margot si pečlivě nanesla šarlatovou rtěnku a odstoupila od zrcadla v koupelně, aby si prohlédla efekt. Žena, která na ni neochvějně hleděla, byla jako vždy elegantní a béžové šaty z plátna s krásným střihem na míru dávaly vyniknout její štíhlé – někdo by ji mohl nazvat až moc štíhlou – postavě. Ozdobila si zápěstí zlatými náramky a úzkými hodinkami, připnula do uší zlaté cvočky a pověsila kolem krku šňůru zářivých perel. Snubní prstýnek odložila před mnoha lety a další nosit nehodlala, nikdy.

Dotkla se vlasů, potěšená, jak šikovně Monsieur Paul vytvořil z hnědých, kaštanových a medově blond pramínek elegantní mikádo, stáčeující se těsně pod bradou. Šediny vypovídají o stárnutí a Margot v jednašedesáti letech neměla v úmyslu stát se matronou jako její sestra Bethany.

Se spokojeným kývnutím zamířila do ložnice a zvedla kufřík. Ujistila se, že má vše, a chvilku jen tak stála u okna, aby zklidnila pulz a připravila se na to, co ji čeká.

Ze svého bytu v Southbanku měla výhled na panorama města na druhé straně řeky a rozlehlý park dole. Viděla plachetnice, vodní skútry, říční taxíky a motorové čluny, tržiště plné stánků s pestrobarevnými markýzami, zahrady a ulice, kde už jako obvykle vládl čilý ruch.

Brisbane není až tak velké město a má přátelskou, poklidnou atmosféru, čehož si Margot ve svém hektickém životě cenila. Na slunci se všechno krásně třpytilo a lesklo, svěží zeleň tropických stromů v parcích v nádherném kontrastu s tyrkysovou hladinou široké řeky, protékající centrem. Díky poloze na jižním okraji Slunečného pobřeží Queenslandu má město mírné klima, do něhož jen vzácně zasahuje vliv vlhkých tropů na severu a rozlehlých pouští na západě.

K Margot se už vrátil klid a neochvějná rozvaha; tohle rozpoložení jí bylo mnohem bližší. Odvrátila se od okna a vyšla z bytu. O chvíli později projela ve svém mercedesu po Kingsford Smith Drive, minula krásně zdobený hotel Breakfast Creek s oblíbenou zahradní pivnicí, kde už vládl živý shon, a zamířila na Bruce Highway s mnohem menším provozem.

Margot měla spoustu času dostat se do Caloundry, vzdálené jen devadesát šest kilometrů na sever, ale zatímco vůz svištěl po dálnici, cítila, že se její odhodlání znovu vytrácí.

Nesnášela konflikty, ale zdálo se, že jim neunikne – a poprvé v životě potřebovala, aby jí sestry pomohly zabránit otcí v dalším bláznovství. Příčilo se jí, že je o to musí žádat – než zvedla telefon, dlouze váhala –, ale šlo i o jejich budoucnost a nadešel čas, aby se podělily o povinnosti. Otec si vždycky dělal, co se mu líbilo, a nebral na žádnou z nich ohledy, ale teď musí pochopit, že zašel příliš daleko. Tohle musí přestat.

Bethany svlékla gumové rukavice, úhledně je přehodila přes nablýskaný kohoutek a pověsila zástěru na věšák pro utěrky. Vstala za svítání, a i když si udělala čas zajít na ranní mši, vydrhnutý kuchyňský stůl byl pokrytý koláči a sladkostmi, které napekla pro zítřejší benefiční akci v kostele. Jelikož vedla ženský biblický spolek a působila dlouhá léta v církevní radě, očekávalo se to od ní a pyšnila se tím, že se její výrobky vždycky rychle prodají.

Rozhlédla se po čist'oučké kuchyni a povzdechla si, ne s obvyklým niterným uspokojením po době vykonané práci, ale proto, že byla až moc uklizená – a příliš tichá.

„To byl hluboký povzdech.“ Do místnosti vešel Clive, oblečený na ranní partii golfu. Objal manželku kolem buclatých ramen a políbil ji na tvář. „Co se děje, miláčku?“

Bethany se k němu přitiskla a vdechla vůni jeho vody po holení, potěšená tím láskyplným projevem, krátkým a vzácným. Clive byl ve dvaapadesáti letech pořád ještě fešák s křtící světlehnědých vlasů, které mu padaly přes hnědé oči, štíhlým pasem a elánem mnohem mladšího muže. „Já vím, je to

směšné,“ odpověděla. „Ale bez dětí to tu není ono. Stýská se mi po nich.“

„Ale jdi,“ odpověděl a vykročil ke skříni pod schody pro golfový vak. „Je fajn mít trochu toho ticha a klidu a přijít domů, kde je pořádek, ne zběsilý chaos.“

Bethany se to dotklo, protože se celé roky pečlivě snažila udržovat v domě hezké prostředí – ale nechtěla se s ním hádat, ne dnes ráno. „Melanie půjde brzy na univerzitu,“ řekla tiše a podala mu placatku brandy, kterou si na golf bral vždycky s sebou, „a pak tady budeme docela sami.“

„Dřív nebo později odejdou,“ zabručel, soustředěný na své golfové vybavení. „A vůbec, máš pořád spoustu práce s kostelem a všemi těmi výbory, ani si toho nevšimneš.“ Vytáhl putter a pečlivě si ho prohlížel. „Tahle hůl začíná být trochu odřená. Asi bych si měl koupit novou.“

Bethany sledovala, jak kontroluje hole a ukládá je do kožených obalů, na nichž se skvěly jeho iniciály. Pro něj je všechno v pořádku, pomyslela si trpce. V pracovních dnech řídí účetní firmu a o víkendech má golf, jenže ona věnovala všechnu energii mateřským povinnostem a teď už ji děti nepotřebují. V padesáti a bez pořádné kvalifikace ji čekala pochmurná, osamělá budoucnost.

Clive byl jako otec staromódní, z příchodu dětí se zpočátku radoval, ale pak už o ně nejevil velký zájem a přenechal veškeré rodičovské povinnosti a starost o dům jen jí, zatímco buďto úspěšnou účetní firmu a ve volném čase pilně pracoval na snižování svého golfového handicapu. Jeho život se ani trochu nezmění.

„Sejdeš se s dvojčaty v klubu, nebo nejdřív přijedou sem?“ Z jejího hlasu se zřetelně ozýval stesk, ale Clive jako by si ničeho nevšiml.

„Kluci tento víkend neprijedou,“ odpověděl a hodil si velký vak přes rameno. „Mají na univerzitě nějakou akci.“ Zamyšleně se na ni podíval, možná si konečně všiml, jak je skleslá. „Co kdybys zavolala Angie a zeptala se, jestli nechce přijet na oběd?“

„Angie je s novým manželem v jednom kole,“ odpověděla Bethany. „Ten dům, co renovují, je opravdu velký. Kromě toho,“ dodala, „budu obědvat s tátou a ostatními.“

Clive vytáhl tmavé obočí. „Jsem rád, že u toho nemusím být. Proto jsi tak rozmrzelá? Tváříš se, jako bys propadla dírou v kadibudce.“

Trhla sebou nad tou neomaleností. „Naše rodinná setkání mě těší,“ řekla přísně. „Vyvádí mě z konceptu, jak je tady prázdné.“

„Neboj, drahá.“ Nadhodil vak o něco výš. „Angie má nového mužského a nový barák. Než se naděješ, přijde do jiného stavu a pak budeš mít tolik práce s hlídáním dětí, že si na nás ostatní ani nevzpomeješ.“ Mrkl na ni, zazubil se a bez dalšího slova odešel.

Bethany stála v tiché vydrhnuté kuchyni a poslouchala, jak Clive couvá po příjezdové cestě a odjíždí. Zlobila se na sebe, mrzelo ji, že se neumí lépe vyrovnat s pocitem osamělosti – ale opravdu netušila, co si počne. Co bude dělat po zbytek života?

Vnoučata ještě hned tak nebudou – Angela mluvila nepokrytě o tom, že se chce přinejmenším dva další roky věnovat práci ošetřovatelky, než začne třeba jen pomýšlet na děti. Dvoječata Joe a Mike studovali posledním rokem na univerzitě a domů moc nejezdili – pokud nepotřebovali vyprat prádlo, vyloudit víc peněz nebo se jednou za čas dobře najíst.

Nejmladší Melanii bylo skoro osmnáct a už se zčásti osamostatnila; v rámci příprav na nový vzrušující život v Sydney se odstěhovala s kamarádkou do nějakého mrňavého bytečku.

Bethany se musela smířit s tím, že její malá holčička vyrostla a odcizila se jí. Nerozuměla té její strašné hudbě a pochybným nápadníkům, nechápala, proč chce dcera nosit to hrozné oblečení a chodí celá zmalovaná. Kdysi k sobě měly tak blízko, ale teď už se jí Melanie nesvěřovala a nechtěla s ní chodit nakupovat ani do kostela – dokonce s ní odmítala mluvit o plánované cestě. Až tam odjede, pouto se přetrhne a Bethany ji ztratí stejně, jako přišla o ostatní děti.

Promnula si rukama obličej, zhluboka se nadechla a šla se nahoru převléknout do něčeho pěknějšího. Nemá smysl takhle

se trápit, pomyslela si rezolutně, když sundávala z ramínek sukni a halenku. Život je boží dar a musí být vděčná, že jsou všichni čtyři zdraví a ctižádostiví – nebojí se roztáhnout křídla. Dala jim ty nejlepší základy, vychovala je k zodpovědnosti, pracovitosti a úctě ke křesťanským zásadám. Clive to vidí realisticky. Nakonec všichni vylétnou z hnízda – tak to přece má být.

Lehká plisovaná sukně jí byla v pase těsná a musela se chvíli potýkat se zipem. Najednou ji polilo horko a zauvažovala, jestli za to může počasí nebo jeden z těch vysilujících návalů. Poslední dobou se v noci čím dál častěji celá zpotila a připadala si unaveněji než obvykle. Možná i to přibírání v pase patří ke změnám, jimiž prochází mé tělo, pomyslela si smutně, oblékla si hedvábnou blůzku a uvázala mašli u krku.

Mrzutě si prohlížela matronu, která na ni hleděla ze zrcadla. V halence a sukni vypadala ještě tlustší než kdy dřív, vlnité vlasy měla najednou nápadně šedivé a nízké boty, co musela nosit, aby ulevila oteklým nohám, jen zdůrazňovaly její staromódnost.

„Není divu, že Clive chodí na golf,“ povzdechla si a vtiskla do uší perlové klipsy.

„Vedeš samomluvu, mami?“

Bethany se rychle otočila a usmála se. „Mel. Moc ráda tě vidím. Neslyšela jsem tě přicházet.“ Při pohledu na dceřin vzhled její radost rychle vystřídal úlek.

Melanie byla celá v černém, od martensek po kolena přes legíny a minisukénku až k otrhanému tričku, které držely pohromadě spínací špendlíky. Boltec jednoho ucha lemovaly malé kroužky, v nose měla zapíchnutý lesklý cvoček a další se skvěl nad horním rtem. Na obličej si nanasla bílý pudr a s výrazně namalovanými očima a černou rtěnkou vypadala jako komparsistka z nějakého hororu.

Bethany se vzchopila a objala ji s nadějí, že nedala příliš najevo znechucení. „Jsem tak ráda, že tě tady mám, holčičko. Pojd' si dát něco k jídlu. Jsi hrozně hubená.“

„Klídek, mami, jsem v pohodě.“ Melanie se odtáhla a sedla si na úhledně ustlanou postel; oranžové a červené pramínky

v jejích vlasech se rozzářily ve světle, které se dovnitř linulo oknem. „Jen si jdu pro pár věcí.“ Podívala se na matčin úbor a obrátila oči v sloup. „Chystáš se někam?“

„Můžu to zrušit,“ vyhrkla Bethany. „Margot se určitě nebude zlobit.“

„Probůh!“ zaúpěla Melanie. „Jedeš k dědovi, jo?“

„Neber jméno boží nadarmo, Melanie,“ napomenula ji matka rázně. „A chtěla jsem tam jet, ano, ale když jsi tady, zavolám jim a omluvím se.“

„Nic kvůli mně neruš,“ řekla Melanie, zvedla se z postele a podívala se na svůj odraz v zrcadle na toaletním stolku. „Beztak jsem neměla v plánu být tady dlouho a víš, jak teta Margot nesnáší, když se chceš z něčeho vyvlíknout.“ Zakroutila piercingem v nose, až sebou Bethany šklubla, a s váhavým úsměvem se odvrátila od zrcadla. „Pořád je co dělat. Setkávat se s lidma, chodit na různé místa, znáš to.“

Znávala jsem to, pomyslela si Bethany. Kdysi dávno. „Zůstaň chvíli,“ přemlouvala dceru. „Nikomu nebude vadit, když přijedu trochu později. Už jsme si hodně dlouho pořádně nepopovídaly.“ Dotkla se Meliny hubené, bledé paže. „Moc ráda bych si poslechla, jak proběhl ten výlet na jih, jak vypadají koleje a jestli ses setkala s někým z učitelů...“

Melanie pokrčila rameny. „Normální škola, mami. Nic mimořádného.“

„Tak jo...“ Bethany tam stála a nevěděla, co říct.

„Ale hodily by se nějaký prašule.“ Melaniin hlas zněl vlídněji a v hnědých očích pod ostnatými řasami měla žadonivý pohled. „Ta cesta do Sydney stála majlant a musím dát Sophii na nájem.“

Beth váhala. Věděla, že jakmile dcera dostane peníze, odejde. „Uvařím ti nejdřív kávu – a nedáš si kousek Viktoriina dortu? Mívala jsi ho tak ráda.“

„Jak chceš,“ zabručela Melanie netaktně a následovala radostně se tvářící matku po schodech a do kuchyně. „I když fakt nemám hlad,“ dodala a plácla sebou na židli.

„Jen kousíček.“ Bethany rychle ukrojila plátek z nejmenšího piškotového dortu s ovocem, určeného pro benefiční akci. „Od

té doby, co ses nastěhovala k Sophii, je pro mě vzácnost vidět tě, a když už tě tady mám, ráda bych tě trochu hýčkala.“ Položila dort na talířek a přistrčila ho k dceři. „No tak, holčičko, dej si.“

Melanie si zdráhavě kousek uždibla a vzdorovitě na matku pohlédla. „Budu tlustá,“ zaprotestovala. „Tahle sukně je mi už tak těsná.“

„Nesmysl,“ odpověděla kategoricky Bethany. „Jsi skoro průsvitná a ta sukně by byla těsná i špejli. Pokud se dá tenhle kousíček látky nazvat sukní,“ dodala. „Vážně, drahoušku, měla by ses snažit oblékat trošičku decentněji...“

„Nezačínej, mami.“ Melanie napřímila záda a rozcuchala si vlasy prsty, na nichž se leskly těžké stříbrné prsteny; tónem i postojem matku varovala, že se nemíni nechat kritizovat. „Jsem tady ani ne pět minut a už se do mě navážíš.“

Bethany si nechala pro sebe jízlivou poznámku, že dcera vypadá jako nějaká coura, a rychle oběma uvařila kávu. Chtěla si ji na těch pár nečekaných minut užít – nesměla si to vzácné překvapení zkazit žádnou jedovatostí.

„Každý má právo na svůj názor, uznávám,“ řekla tiše. „Už vás vídám jen zřídkakdy, tebe i ostatní. Brzy odjedeš do Sydney a nebudeme mít šanci sejít se ani na chvíli.“ Znovu si uvědomila svou nostalgii a zamrkala, protože se jí do očí draly slzy.

Melanie rozdrtila ukazováčkem drobky dortu a slízla je. „Nevyhýbám se ti,“ zabručela. „Čas prostě letí.“

Bethany se zmohla na úsměv. „Já vím,“ řekla. „Snažím se tě chápat. Ale když je tvůj otec celé dny pryč, o víkendech hraje golf a vy ostatní máte každý svůj život, připadám si trochu osamoceně.“

Melanie se zatvářila zjihle. „Promiň, mami. Nechováme se k tobě fěr, co?“

Teple, které se teď v Bethany rozlévalo, nemělo nic společného s menopauzou. Natáhla se k dceřině ruce, ochotná všechno jí odpustit. „Je úplně přirozené, že chceš vylétnout z hnízda. Nedělej si o mě starosti. Jen si pamatuj, že tady pořád jsem,“ dodala, „a kdybys mě potřebovala – ať jde o cokoli...“

Tmavé oči si ji chvilku neochvějně prohlížely a pak se zadívaly jinam. „Mami,“ nadnesla, „vlastně je tu jedna taková věc... ale chci, abys mi slí...“

Vtom se zvenčí ozvalo prásknutí dvířek a Mel se zarazila. „Zdá se, že se z toho oběda jen tak nevykrotíš. Právě dorazila teta Margot.“

„Povídej, Mel, rychle. Ještě než přijde. Co se děje?“

„Nic, mami. V pohodě.“

Nevypadala, že je v pohodě. Spíš se tvářila vyhýbavě – což bylo vždycky špatné znamení.

Margot vešla do kuchyně a jediným krátkým pohledem zhodnotila situaci. Pozdravila kývnutím hlavy Melanii a obrátila se k sestře. „Ještě že mě napadlo stavít se pro tebe,“ prohlásila naštvane. „Evidentně jsi na oběd u táty zapomněla.“

„Na nic jsem nezapomněla,“ opáčila Bethany. „Mel se tu nečekaně stavila a myslela jsem, že nebude vadit, když přijdu trochu později.“

Melanie odstrčila židli. „Nechci nikoho zdržovat. Nevšímejte si mě.“

„Vždyť jsi teprve přišla,“ odpověděla Bethany v zoufalé snaze udržet dceru nablízku. „A zrovna jsi mi chtěla něco říct, než sem Margot vtrhla.“ Vyslala ke starší sestře hněvivý pohled a znovu se otočila k dceři. „No tak, holčičko, o co jde?“

„O nic nejde, žádný drama,“ řekla Mel bezstarostně a přehodila si vlasy přes ramena. „Ale kdybys mi mohla dát pár babek, abych nějak vyšla, budu ti fakt vděčná.“

„Jistě,“ hlesla Bethany zklamaně a rozevřela peněženku tak rychle, že se z ní vysypaly mince. Podala dceři sto dolarů. „Kdybys potřebovala víc, dej vědět.“ Popadla ji za ruku. „A nepospíchej. Můžeme si promluvit, až se vrátím.“

„Díky, mami.“

Její polibek byl hebký, objetí překvapivé, vítané a zdálo se, že i upřímné. Ale všechno proběhlo až moc letmo, než jim Melanie zamávala a rozběhla se po schodech nahoru do svého pokoje, který už téměř nevyužívala.

„Jen tu holku rozmazluješ,“ prohlásila Margot, aniž by se hnula ode dveří, „a dáváš jí až moc volnosti. Není divu, že vypadá jako uprchlice z Transylvánie.“

„Když nemáš vlastní děti, nevíš, jak to s nimi chodí,“ bránila se Bethany. „A co se týče toho vzhledu, je to taková studentská móda – a myslím, že jí sluší,“ zalhala vzdorovitě a doufala, že jí pánbůh odpustí; myslela to dobře.

Margot si sestru prohlédla od hlavy až k patám. „Smysl pro módu se evidentně vyhnul jí i tobě,“ utrousila kousavě. „Co to máš na sobě za ohavnost? Nechceš se převléknout?“

Bethany vtáhla břicho a uhladila si sukni. „Ne, nechci. Tohle jsou moje nejlepší sukně a halenka.“

Margot vytáhla pečlivě upravené obočí. „Vypadáš v tom jako reklama na pneumatiky.“

Bethany to ranilo a začervenala se. „Aspoň se nepodobám pakobylce,“ odsekla, „a ty tvoje šaty se hodí pro někoho nejmíň o třicet let mladšího.“

Margot elegantně pokrčila rameny a přidržela jí dveře. „Až budu chtít, abys mi radila, jak se mám oblékat, řeknu si, ale pochybuju, že se toho někdy dočkáš, šance je nulová.“

„Včera jsi mě požádala o pomoc,“ odpověděla Bethany, „takže ti evidentně můžu být prospěšná.“

Margot ji zpražila pohledem. „Věř mi, Beth, nechtěla bych to po tobě, kdyby nebylo absolutně nezbytné dát tátovi najevo, že táhneme za jeden provaz,“ odpověděla. „Prokristapána, pojď už, nebo přijedeme pozdě.“

Bethany složila paže přes hrud'. „Nerouhej se, víš, že to nesnáším – a změnila jsem názor,“ řekla. „Ať už si vzal táta do hlavy cokoli, může to počkat. Být s Mel je pro mě důležitější.“

„Nebud' směšná,“ utrhla se na ni Margot. „Mel tě evidentně nepotřebuje, kdežto já ano.“ Nabrala zhluboka dech. „Moc toho od tebe a Fleur nechci, ale pro jednu, Beth, bych ocenila trochu sesterské opory.“

Bethany byla rozpolcená. Chtěla zůstat doma, ale Margot ji dosud nikdy nežádala o pomoc – natož jejich nevlastní sestru Fleur –, takže to muselo být vážné. „Nemůžeš mi aspoň naznačit, o co jde?“

„Opravdu ne. Táta mluvil dost vyhýbavě, ale mám jisté podezření a věř mi Beth, situace je už tak napjatá a mohlo by být o hodně hůř.“

„No dobrá.“ Povzdechla si. „Ale musím se co nejdřív vrátit. Mel se tu dlouho nezdrží a chci s ní mluvit.“

„Jak myslíš,“ odpověděla netrpělivě Margot. „Hlavně sebou hod', jo? Táta nesnáší, když musí na někoho čekat.“

„Možná by mu prospělo, kdyby si pro jednu neprosadil své,“ zareptala Bethany, napsala Melanii rychle vzkaz a opřela ho o pepřenku. Přikryla čistou utěrkou vše, co napekla, naházela hrníčky a talířky do dřezu a odolala nutkání umýt je. Věděla, že když má Margot tuhle náladu, udělá lépe, pokud jí vyhoví a nenechá sestru čekat.

V dunivé hudbě nesoucí se shora se beztak skoro nedalo pokračovat v hovoru. Bethany ten rámus nesnášela, a přitom se jí po něm strašně stýskalo – toužebně si přála zůstat, když má dceru konečně nablízku.

„Probůh,“ otrásla se Margot. „Tomuhle se teď říká hudba?“ Aniž by čekala na odpověď, zvedla Bethinu kabelku a podala ji sestře. „Radši vypadněme dřív, než dočista ohluchnu.“

Bethany si vzala kabelku, zvedla mísu s ovocným moučnickem trifle, který ráno vyrobila, a zdráhavě vykročila za sestrou z úhledného domku na předměstí. Než nasedla do auta, podívala se do okna ložnice v patře, ale závěsy byly zatažené. Beth se obávala, že až se vrátí, bude Melanie dávno pryč a v domě ji uvítá zas jen to strašné ticho.

Usadila se v Margotině autě a pevně držela mísu s trifle, zatímco sestra šlápla na pedál a vyjela ze slepé uličky na hlavní cestu, vinoucí se příjemně zalesněným městečkem Buderim na horském úbočí dolů k pobřeží.

V dálce se třpytilo moře, lemované stromy a travnatým předhořím, a na sluníčku se leskly skleněné věžáky Mooloolaby a Maroochydor, ale Bethany by dala všechno za to, aby mohla být doma, poslouchat dceřinu ohlušující hudbu a trápit se její neochotou mluvit. Melanie se jí chtěla s něčím svěřit a Beth měla pocit, že jde o něco mnohem dů-

ležitějšího než cokoli, co by se zanedlouho mohla dozvědět od otce.

* * *

Fleur měla stáhnutou střechu, a když projížděla po Bruce Highway, z jejího sterea vyřvávala hudba skupiny INXS. Svě auto milovala a s větrem ve vlasech a sluncem ve tváři měla pocit, že je možné úplně všechno.

Cesta vytrvale stoupala úbočím kopce a energicky se stáčela kolem impozantních sídel, která tu v předchozích třech letech vyrostla. Za branami z tepaného železa a vysokými zdmi se skrývaly široké příjezdové cesty a pečlivě upravené trávníky, stíněné palmami, a svahy s exotickými květinami. Tohle byla ulice milionářů – na hony vzdálená pusté buši, která kdysi dominovala úbočí nad zanedbaným přímořským městečkem.

Developeři na východním pobřeží stavěli úplně všude, většina míst, co si pamatovala z dětství, se teď dala stěží poznat. Caloundra s novou promenádou, drahými obytnými věžáky a se spoustou restaurací, luxusních kaváren a butikových hotelů byla typickým příkladem tohoto trendu. Ještě se to úplně nerovnal elegantní kavárenské společnosti v Noose, ale moc už nechybělo.

S motorem na volnoběh stiskla dálkové ovládání a čekala, až se těžká brána rozevře. Při práci pro Oz Architects se na návrhu tohoto domu podílela, a i když z toho měla hřejivý pocit dobře vykonané práce, cítila také bodavou lítost, že asi potrvá hodně dlouho, než zase bude moci něco navrhovat.

Dlážděná příjezdová cesta vedla mírným svahem k domu u hřebene kopce. Postavený ze skla, oceli a třpytivě bílého štku stál vklíněný do svahu, každé ze tří pater vystavené na odiv jako nějaké obří schody, vedoucí k bazénu infinity s výhledem na moře. Trávníky byly zelené a oholené jako kulečníkový stůl a na několika záhonech vzrůstaly palmy, kapradiny a exotické rostliny.

Fleur zaparkovala vedle otcova luxusního landroveru a Margotina mercedesu. Než vešla do domu, chvíli ještě zůstala ve voze, aby si urovnala myšlenky a ujistila se, že navenek nic nesvědčí o citovém vypětí, jaké v posledních dvou dnech prožívá. Otec měl až moc bystrý postřeh, a kdyby pojal podezření, že před ním něco tají, vyzvídal by tak dlouho, až by z ní všechno vypáčil – a na takové drama se opravdu necítila.

Oproti horku venku vládl ve vstupní hale chládek; Fleur vykročila s pleskáním sandálů po mramorové podlaze k obývacímu pokoji. Tuhle místnost měla z celého domu nejraději: za palmami v květináčích a pohodlnými koženými pohovkami se táhla prosklená zeď, skýtající panoramatický výhled na moře a oblohu.

Fleur si ten výjev chvíli prohlížela a snažila se zburcovat v sobě trochu nadšení pro tohle rodinné setkání. Nijak o ně nestála, když na ni čekalo čtení Anniiných deníků; netrpělivě si přála zjistit, kdo ta žena je a proč jí odkázala nějaké velké jmění.

Prošla po naleštěné cedrové podlaze, vykročila na první terasu a pomalu scházela po schodech na druhou. V teplém nehybném vzduchu se k ní linuly hlasy a zastavila se ve stínu velkého betonového květináče. Stávalo se zřídkakdy, aby ty tři viděla pohromadě, a bylo zajímavé prohlížet si je, protože každý z nich měl úplně jinou výraznou osobnost.

Seděli u dlouhého stolu vedle bazénu na nejnížší terase, chráněni obrovským bílým slunečníkem před žhnoucím sluncem. Otec, Don Franklin, se usadil na svém oblíbeném místě v čele stolu; křiklavá košile mu byla v pase těsná a z bílých kraťasů po kolena vyčuhovaly tlusté nohy, bledé a kupodivu bez jediného chloupku. Kouřil jeden z těch svých nechutných doutníků a bubnoval prsty o opěradlo křesílka; diamant na jeho pečetiním prstenu poblíkával. I v jednaosmdesáti letech byl po všech stránkách statný muž, byl silou, s níž je dosud nutno počítat.

Fleur k němu cítila jen málo náklonnosti – choval se k ní jako odměřený, náročný otec, který si myslel, že jí drahé dárky mohou vynahradit ztrátu matky a nedostatek jeho lásky. Vlastně od něj chtěla jen nějaký náznak, že v ní vidí něco

víc než pouhé vlastnictví: lidskou bytost, kterou může mít rád a být na ni pyšný.

Za to, jaká byla, mohl právě on s tou svou necitlivostí. Cítila nutnost stát na vlastních nohách – a prolomit sérii nevydařených vztahů vytvořením pevného, trvalého svazku s Gregem. Až do včerejška doufala, že spolu založí rodinu a budou své děti milovat a s láskou ochraňovat, ne s nimi jednat jako s užitečným zbožím – jak tomu bylo v jejím případě a u nevlastních sester.

Trpce se usmála. Zdálo se, že ji přece jen postihlo rodinné prokletí, ale to ještě neznamená, že se před ním musí sklonit. Pořád v sobě měla dost odvahy, aby se tu situaci snažila zvrátit.

Znovu se zadívala na svou rodinu. Dvě o hodně starší nevlastní sestry seděly na protějších stranách stolu. Margot upíjela víno a vypadala neskutečně elegantně a moderně ve srovnání s nevkusně oblečenou, potící se Bethany, která do sebe lila pomerančový džus a ustavičně mlela pantem, bezpochyby v zoufalé snaze vyplnit tísnivé ticho, co mezi nimi viselo.

Do Fleuřiny náklonnosti se mísily výčitky svědomí. Bethany jí nahradila mámu, v její kypré náruči nacházela ve svém osamělém dětství útěchu a klid. Uplynula dlouhá doba od chvíle, kdy ji naposledy navštívila; určitě je jí smutno, když už děti odrostly a žijí vlastním životem.

V duchu si slíbila, že za ní zajede častěji, a zadívala se na Margot. Věkový rozdíl znamenal, že si byly skoro cizí, a Fleur připadalo těžké mít ji ráda, protože v jejím chování nacházela nemálo z jejich otce.

„Proč se tam schováváš?“ zakřičel Don Franklin. „Hejbní tím svým hubeným zadkem, holka, a pojď dolů.“

Fleur sešla po posledním úseku schodů; dávala si na čas. Políbila ho na tvář, jak od ní očekával, usmála se na Margot a sedla si vedle Bethany, která ji uvítala stiskem ruky.

„Jdeš pozdě,“ zavrčel.

„Málem jsem nepřijela vůbec.“ Sáhla po vychlazeném bílém víně. „A jestli na mě budeš pokřikovat ty své sprost'árny, nezůstanu.“

Bouchl pěstí do opěradla a po brunátném obličejí mu přeběhl úsměv. „Ta holka má kuráž,“ řekl pyšně. „Nebojí se postavit svému fotrovi.“

„Jako její máma,“ řekla suše Margot.

Thlusté obočí nad vybledlýma modrýma očima se svažilo. „Tu mrchu z toho vynechejme,“ zabručel. „Fleur je po svém tatíkovi, že jo, děvče?“

Neodpověděla, nemínila se pouštět do hádky na tohle boleslivé téma. Její matka Selina je opustila pouhé dva roky poté, co se za otce provdala. Nikdy o ní nemluvili až do Fleuriných sedmých narozenin, kdy jí sdělil, že Selina před několika lety zemřela při autohavárii. Fleur ani netušila, jak vypadala – otec všechny její fotky spálil – a vyrůstala v nejistotě, jaká vlastně její máma byla a proč svou dcerušku neměla dost ráda, aby ji vzala s sebou.

„Margot říká, že chcete mluvit o něčem důležitém,“ prolomila Bethany rozpačité ticho. „Když už jsme všichni tady, snad bychom mohli začít.“

„Může to počkat, až se naobědváme,“ prohlásil Don bezstarostně a popotáhl propocenou baseballovou čepku přes bílé vlasy.

„Proč to nemůžeme probrat teď hned?“ namítla Beth podrážděně. „Musím se vrátit domů k Melanii.“

Nasupeně na Bethany pohlédl. „Probereme to, až budu chtít, dřív ne.“ Otočil se ke své hospodyni, která se objevila s velkým tácem mořských plodů. „Přesně včas jako obvykle, April,“ zahulákal. „Doufám, že jste nezapomněla na humry ze zálivu? Víte, jak mám tyhle korýše rád!“

„Jistě, pane Frankline,“ odpověděla stroze. Postavila jídlo na stůl, ujistila se, že je všechno, jak má být, a zmizela v domě.

„Ženská jaksepatří,“ řekl Don a zastrčil si pod límec havajské košile plátěný ubrousek. „Kdyby nebyla tak příšerně upjatá, klidně bych uvažoval o tom, že si ji vezmu.“ Nabral si hrst mořských lahůdek a začal se jimi cpát.

Fleur viděla, že Margot vytáhla obočí a nasadila zvláště ostřežitý výraz, ale víc se tím nezabývala, raději se dívala na moře a uždibovala z krevety. Otec měl nechutné jídelní zvyky; i když

se na něj nedívala, slyšela ho mlaskavě žvýkat. Její apetit, v důsledku nedávných událostí nepříliš valný, se vytratil docela.

Oběd se táhl donekonečna, konverzace vázla. Bylo zjevné, že ani Margot nemá velkou chuť k jídlu, ale Don Franklin nepatřil k těm, co mrhají dobrým jídlem, a odmítal o čemkoli diskutovat, dokud nespořádal všechno z tácu a pořádnou porci trifle od Bethany.

Konečně dojedl, otřel si ústa, říhl do ubrousku, hodil ho na stůl a napřímil se. „Pomýšlím na to, že se znovu ožením,“ prohlásil a zlomyslně se na ně zadíval.

„Toho jsem se obávala,“ řekla Margot. „Ačkoli by jeden myslel, že máš po předchozích zkušenostech víc rozumu.“

„Margot má pravdu,“ souhlasila se sestrou Bethany, pečlivě poskládala ubrousek a položila ho vedle prázdného talíře. „Když umřela maminka, oženil ses hrozně rychle a víš, jak to dopadlo.“ Otočila se k Fleur. „Promiň, drahoušku. Víím, že jde o tvou mámu, ale Selina...“

„Selina byla chyba, uznávám,“ přerušil ji Don, „a Rachel a Dawn jakbysmet. Ale tentokrát je to jiný.“

„Je to jiné s každou, která se ti připlete do cesty,“ povzdechla si Margot. „Když už musíš navazovat pochybné známosti, proč se jen krátce nepobavíš a nejdeš zase dál? Nemusíš si ty ženské brát.“

„Tobě se takovej život možná líbí,“ odsekl, „ale neříkej mi, že jsi šťastná s těmi zajičky, který si pořád vodíš domů.“ Z jeho vybledlých modrých očí čišela krutost. „Jsi stará bréca, Margot – herka, co touží po mladejch hřebečcích. Ty mě nemáš co kritizovat.“

Margot semkla šarlatové rty do úzké linky. „A ty jsi starý kozel,“ odpověděla chladnokrevně. „Mí mladí milenci plní svůj účel, ale nejsem tak pošetilá a hloupá, abych se za někteřího z nich provdala. Ne že by ti do toho něco bylo.“

Fleur a Bethany na ni zíraly s vyděšeným obdivem. Viděly svou chladnou, elegantní sestru v úplně jiném světle.

„Mám rád přehled o tom, co všechny děláte.“ Don si zapálil doutník. „Udržuje vás to ve střehu.“

Bethany si otřela kapesníkem zpocené obličej. „Neschvaluju, že má někdo... milence,“ vysoukala ze sebe s potížemi, „ale souhlasím, že nemá smysl, aby ses ve svém věku ještě ženil. Nic ti tu nechybí a April se o tebe báječně stará.“

„Nezahřívá mi postel.“

„Je ti jednaosmdesát,“ hlesla Bethany a úporně se snažila zachovat klid. „*Tyhle věci* už určitě nepotřebuješ.“

Don se zachechtal. „Tenhle starej pes v sobě má ještě hodně života, děvenko, na rozdíl od toho tvýho mužička. Podle toho, jak se tváříš, tě neobšťastnil už celý roky.“

Bethany zrudla jako pivoňka. „Myslím, že tyhle řeči nemáme zapotřebí, tati.“

Se zlomyslným úsměvem si ometl z košile kousky skořápek a salátu. „Kdyby ses tak pilně nevěnovala tomu svýmu pámbíčkoví, možná by Clive netrávil tolik času hraním golfu – jestli ho opravdu hraje.“

„Na co narážíš?“ zeptala se Beth přiškrceným rozechvělým hlasem.

„Tohle je úplně zbytečné,“ zasáhla Fleur, než Don vychrlil další jed. „Jestli budeš hnusný, odejdeme.“

„Zůstanete tak dlouho, než vám dovolím jít.“ Probodával je pohledem. „Ještě jsem vám nedopověděl své plány.“

„Nejsme děti, nenecháme se zastrašovat,“ usadila ho Fleur. „Můžeme si dělat, co chceme. Když budeme chtít, odejdeme a ty s tím nic nenaděláš.“

Margot otáčela křišťálovou sklenicí, od níž se třpytivě odráželo slunce. „Měli bychom se všichni uklidnit,“ navrhla. „Dokud nám to všechno nevyklopí, nepohneme se z místa.“

Don přikývl a zabafal z doutníku. „Správně,“ zavrčel. „Je na čase, abyste mi projevíly trochu úcty.“

„Úctu si musíš zasloužit,“ odsekla Margot. „Tak ven s tím.“

Podíval se na všechny tři; dával si na čas, evidentně ho těšilo být středem pozornosti. „Jsem v lepší formě než většina mužů mého věku, ale za pár let o mě nebude žádná stát. Železo se musí kout, dokud je žhavý, to je moje motto. Potřebuju mladý děvče, co se o mě bude starat, až budu bezmocnej.“ Zasmál se jejich šokovaným výrazům. „Na vás se rozhodně spo-